

KURT MAHR

Gem neodpovídá

Knihovnička Perry Rhodan 47

Přeložil Jaroslav Kuťák

„Stín o něco postoupil!“ řekl Reginald Bull.

Bouře po šesti hodinách utichla stejně rychle, jako propukla.

Masité rostliny s modrým listím, které se pár minut před běsněním živlů zavrtaly do země jako žížaly, se zase vynořovaly ven. Škrábavě a šustivě opouštěly úkryty, sunuly se po zemi, až nabyly původní podoby.

Rudá záře slunce zaplavila krajinu. Štíhlý skalní sloup, který byl na planetě Gom vzhledem k neskutečné gravitaci vskutku řídkým jevem a jenž se tyčil na obzoru, odrážel světlo.

Bull a jeho lidé vylezli z jeskyně, kam se ukryli před bouří. Jejich první pohled patřil vraku Gazely, na které přiletěli -byla rozbitá a pomačkaná, vmáčknutá gravitací do země, ani ne pět set metrů od skalní jehly. Stala se obětí Gomu a nevysvětlitelné moci, která ji - průzkumnou kosmickou loď— stáhla sem dolů na planetu.

To se přihodilo před více než jedním dnem pozemského času. Od té doby neměli s Rhodanem spojení. Čekal na palubě vlajkové lodi pozemské flotily TITANU daleko od této

sluneční soustavy na úspěch akce, do níž se Bull s hrstkou /
'mutantů pustil.

Potřebovali o něco méně než den, aby se odplazili z místa dopadu sem do jeskyně. Tako Kakuta zůstal dlouhé hodiny v bezvědomí, museli ho odnést. Jedna ze dvou hlav Ivana Gorašina se pyšnila pořádnou boulí. Překvapením pro všechny byla Betty Toufryová. Když přistáli a vylezli ven, mysleli si, že se pro ni budou muset vrátit do lodi, protože určitě umírala hrůzou, ale než se jeden po druhém vyplazili ven a rozplácli se na povrchu planety, aby se každý ohmatal a zjistil rozsah zranění, Betty už byla dávno venku, seděla, opírala se o balvan a usmívala se na ně. Uměla si přechíst jejich myšlenky, takže věděla, co si o ní myslí.

Reginald Bull ji ujistil, že ještě nikdy neviděl tak statečné děvče. Ale Betty na něj rozpustile zamrkala. Pak vyrazili k úkrytu, ale pyšná chůze po dvou jim dlouho nevydržela. Díky dvojnásobné gravitaci se museli spustit na všechny čtyři.

Dostali se až k vyvýšenině, když se ta bouře rozpoutala. Viděli modré květiny, jak zalézají do země, a divili se tomu. Několik okamžiků nato zavanula vichřice, a kdyby se neschovali do zázvětrí, smetla by je.

Zalezli do jeskyně a čekali šest hodin, dokud bouře neutichla.

Zůstali odříznuti - bez spojení na planetě, velké jako Saturn, neustále přivrácené ke slunci. Gom však byl také kyslíkový svět s povrchovou gravitací 1,9 g a tlakem vzduchu asi 20 atmosfér.

Svět, na kterém se člověk neudržel na nohou déle než pár minut, a kde potřeboval ochranu skafandru, aby ho tlak nerozmačkal. Svět, na kterém žily cizokrajné, polointeligentní modré bytosti, a kde vládl stálý den.

Svět, který se podobal peklu. To byl Gom.

^ A ^

„Něco se blíží," řekl John Marshall. Reginald Bull zíral ke vstupu do jeskyně.

„Nic nevidím," zavrčel.

„Taky tam nic k vidění není,"* komentovala Betty. „Co si o tom myslíte, pane Marshalle?"

„Nevím, projevuje se to poněkud prostomyslně."

„Správně. Polointeligenti."

„K čertu!" zaklel Bull. „Jste přece telepati. Rád bych věděl, co se děje?"

John Marshall naslouchal. Pak pokrčil rameny.

„Cítím o něco silnější vlny, než impulzy modrých květin," vysvětloval, „ale nerozumím jejich smyslu."

„Kde to je?" chtěl vědět Bull.

„Tam vpředu!"

Marshall ukázal směrem k ploché skále, vzdálené jen pár metrů od vstupu do jeskyně. Bull se chtěl ještě na něco zeptat, ale ve stejném okamžiku se zarazil.

V narudlém světle se kolem balvanu něco plížilo. Vypadalo to jako obyčejná tmavá skvrna, oválně tvarovaná, možná metr vysoká i široká. Blížilo se to k jeskyni.

„Chce to sem!" zašeptal Marshall.

Bull na tu věc zíral. Neměla žádné obrysy. Jenom se sunula, a tam, kde stála, jako by země potemněla. ;'.

Právě se snažila prolézt mezi dvěma modrými květinami. Rostliny jako by se jí bály víc, než bouře. Zmizely neuvěřitelně rychle.

Reginald Bull tasil zbraň a připravil ji ke střelbě. „Nestřílet!" sykl Marshall. „Je to jenom zvědavé!"

Pak se skvrna zastavila před jeskyní. Vypadala jako tenká vrstva tmavohnědého laku. Bull se cítil všelijak. Tázavě se otočil k Marshallovi.

„Co chce?"

Marshall zavrtěl hlavou.

„Už nic. Nejsme pro ni zajímaví."

Maličko to zahustilo a pokračovalo v cestě. Nevracelo se to stejným směrem, kterým to přišlo, ale putovalo to doprava kolem skály. Za několik minut to zmizelo z dohledu. „Panebože!" vzdychl Bull. „Co je tohle za svět?"

„Můžu to sem vrátit, pane," nabízel Tama Jokida. „Chcete?"

Bull unaveně mávl rukou.

„Jen to nechtě běžet! Co bysme si s tím počali?" Sugestor Kitaj Išibasi ležel u okraje jeskyně a zíral na balvany. „Co je?" zeptal se ho Bull.

Išibaši vzdychl a otočil se. „Myslel jsem, že bych té věci mohl vnutit své vědomí. Ale zdá se to být příliš hloupé, než abych to mohl nějak ovlivnit."

Bull se nazlobeně ušklíbl. „To asi máte pravdu. Nezdá se to inteligentnější než ty modré kytky, co se schovávají před bouřkou."

Vrátil se ke vchodu do jeskyně. Když míjel Marshalla, znovu zabručel: „Panebože, co je tohle za svět?"

Marshall se ho zeptal, aniž by čekal odpověď: „Co byste chtěl od Gomu?"

Dvouhlavý mutant Ivan Ivanovic Gorašin si bez respektu vzal slovo: „Whisky a krásný ženský," zachichotala se jedna z hlav.

Bull se zamračil a káravě zvedl ukazováček. „Nouzový přistání na šitém světě, a ještě ke všemu v doprovodu bandy bláznů!"

^^ ->

Pokoušeli se navázat spojení s TITANEM. Na palubě lodi žil Gucky, chlupatý mimozemšťan, podobající se kříženci myši a

bobra - proto mu říkali myšob - a ten byl mimo jiné i silný telepat. Betty a John Marshall spojili síly, aby mu vyslali co nejintenzivnější signál, kterým by mu objasnili svou situaci. Avšak místo Guckyho odpovědi přišly popletené, nesmyslné myšlenkové impulzy takové síly, až by Marshall mohl odpřísáhnout, že je vyslala samotná planeta Gom.

„Co navrhuje? Usídlíme se tady?“ zeptal se nevrle Bull.

Marshall se usmál.

„Vy jste přece šéfem téhle skupiny; Právě jsme si říkali, jestli nemáte nějaký dobrý nápad...”

„Neříkejte!“ zafuněl Bull. „To vy tady máte supermozky! Mělo by vás něco napadnout rychleji než mě!”

„Nemyslím, že můžeme dělat víc než čekat,” poznamenala malá Betty. „Pan Rhodan ví, že jsme ohroženi. Umí si spočítat, kam jsme zapadli. Podle mého názoru musíme vydržet, dokud tu nepřistane TITAN.”

^ A ^

Spali. Původně měl Ivan Gorašin držet stráž u vchodu do jeskyně, ale jeho dvě hlavy Ivan a Ivanovic se nedohodly, která má bdít a která spát. Proto nakonec usnuly obě.

Bull s námahou dolezl ke vchodu a zadíval se ven. Podíval se na skalní jehlu a pak na zdemolovanou Gazelu. Vtom vytřeštil v panické hrůze oči a zachrčel. Dvakrát zamrkal, ale obraz před očima zůstal stejný.

Vrak totiž zmizel.

Reginald Bull chvíli váhal, a pak zavolal Wuria Senga, což byl mutant, který se při patřičném soustředění dokázal dívat i pevnou hmotou. Třeba na Gomu existovaly vulkanické síly. Třeba se země rozevřela a Gazelu spolkla... Ale Senguovy snahy o vysvětlení příčiny byly marné. Gazela naprosto nepochopitelně zmizela.

Bull došel k rozhodnutí. Sice nerad, protože to znamenalo, že bude muset pár svých lidí poslat do nebezpečí, ale v situaci, jakou byla tahle, potřebovali nutně informace a přehled.

Obrátil se na teleportera Tako Kakutu.

„Skočte se podívat, Tako.“¹ požádal. „Ale dlouho se tam nezdržujte, Stačí, když se podíváte na místo, kde naše loď stála předtím. Neprovádějte tam žádný průzkumy. Co nejrychleji se sem zase vraťte!“

Tako Kakuta bleskurychle zmizel. Za několik vteřin byl zpátky.

„Nic,“ zamumlal zklamaně. „Země je tam hladká, skoro jako nalakovaná. Po Gazele ani stopy.“

„Lakovaná, říkáte?“ vyskočil Marshall. „A jakou barvou?“ Tako přemýšlel.

„Řekl bych... tmavohnědou.“

Bull Marshallovy myšlenkové pochody chápal.

„Myslíte, že Gazelu sežrala ta podivná skvrna?“

„Nemyslím si vůbec nic. Ale pokud tam země vypadá jako nahnědo nalakovaná...“

„Jak velká skvrna to byla?“ chtěl vědět Bull, ale Tako to netušil.

„Žádné ohraničení jsem neviděl,“ odpověděl. „Takže větší než metr Čtvereční?“

„Ano Jistě, mnohem větší.“

Bull chtěl něco namítnout, ale v té chvíli se ostatní mutanti zvedli a zdálo se, jako by chtěli opustit jeskyni. Stalo se to tak rychle, a především se pohybovali tak mechanicky, až to vypadalo, že je řídí nějaká cizí síla. „Stát!“ vykřikl Bull. „Zpátky, vy blázni!“

Ale mutanti pochodovali dál. Možná, že Bulla vůbec neslyšeli.

Lezl za nimi, ale oni mu utíkali, jako by měli mnohem víc sil než on! Odstup mezi nimi se stále zvětšoval. Mutanti smě

řovali ke skále, odkud před.nedávném vylezla ta skvrna. Bull ječel a nadával. Nakonec zůstal ležet, tasil impulzní paprskomet a zařval: „Okamžitě stát, nebo budu střílet!"

Ani to mutantům nevadilo. Bull zalíčil, ale Ještě než stačil vystřelit, uslyšel Marshalla,jak úpí: „Nestřílejte! Oni za to nemohou!"

Bull se překulil na bok.

„Proč? Co se děje?"

„Velmi silný hypnotický vliv!" sténal Marshall, který zůstal u vchodu, kde s Bullem ve chvíli, kdy se mutantí vydali na nedobrovolný pochod, rozmlouvali. „Oni musejí poslouchat!" „Tak něco udělejte, sakra!"

„Nemůžu. Jsem rád, že to nezasáhlo i mě. Ta síla je příliš velká... Nemůžeme s ní nic dělat."

Ivan, Kitaj Išibaši, Sengu a Jokida zmizeli za balvanem. Po chvíli Je bylo vidět znovu: směřovali k místu, kde původně ležela Gazela. Pořád ještě šli vzpřímeně,

„Promiňte," řekl Bull Marshallovi, „jestli jsem se choval neurvale, ale to je tou šílenou planetou,"

Marshall přikývl.

„To nic. Jen bych rád věděl, kdo v těchto Bohem zapomenutých končinách disponuje tak velkou hypnotickou silou."

Bull mu neodpovídal. Pozoroval mutanty, křičel na ně, ale nereagovali.

Po deseti minutách to vypadalo, že se situace mění. Ivan Gorašin se zapotácel a padl na kolena. Těsně za ním se skácel Japonec. Bull pořád volal, ať se vrátí.

Ale po chvíli pochodovali dál, i když už jen po čtyřech. Přemohla je slabost. Poslouchali jen hypnotický rozkaz. „Nemá to cenu," řekl Marshall. „Hypnovysílání trvá nadále."

„Mohl byste ho lokalizovat?" zeptal se Bull.

„Ne. Ne přesně. Přichází zhruba ze směru, kde stál náš vrak."

Mutantům už nebylo pomoci. Potřebovali celou hodinu, než dorazili k místu, kde Gazela původně přistála. Bull celý ten čas neúnavně volal, ať se vrátí, ale výsledek byl pořád stejný.

Když mutanti došli k cíli, chvíli na nešťastném místě něco hledali. Bull se tázavě podíval na Marshalla, ale ten jen zavrtěl hlavou.

Bull pak na mutanty ještě jednou vykřikl, aby se vrátili... Potom se jejich osud naplnil-zmizeli jim z očí.

Aniž by se na Marshalla podíval. Bull mu řekl: „Vypařili se stejně jako ten vrak. Co si o tom myslíte, Marshalle?”

„Přemýšlel jsem o tom," odpověděl okamžitě Marshall. „Plastoplechy lodi se z osmdesáti pěti procent skládají z organických látek. Kovové řetězce molekul slouží jen k udržení struktury.”

Zarazil se. Bull překvapeně vzhlédl.

„No a?”

„To monstrum... Možná musí oživovat svou substanci. Proto žere organické látky-jak metaloplastik, tak lidi.” „Máte hroznou fantazii!!”

Marshall pokrčil rameny a Bullovi došlo, že vyslovená domněnka není tak absurdní, jak by se zdálo.

^ x ^

Uteklo několik hodin. Moc toho spolu nenamluvili.

Seděli vedle sebe u vchodu do jeskyně a nespouštěli oči z místa, kde zmizeli jejich druhové. Nebylo to dál než Šest kilometrů. Z vyvýšeniny, kde byla jejich jeskyně, viděli do daleka.

Mutanti se stále nevraceli. Naděje, které Bull choval, se rozplynuly.

„Ať to byl kdo byl," vysvětloval Marshall, „každopádně dokázal hypnoticky ovlivnit Ivana, Išibašiho, Sengua a Jokidu

na vzdálenost Šesti kilometrů. Pravděpodobně mu k tomu pomohla nějaká náhoda, protože jinak bychom zřejmě dopadli i my ostatní stejně.

Kakuta a Čubaj přikývli. Marshall s Betty Toufryovou stále zkoušeli navázat spojení s Guckym a Bull si mamě lámal hlavu, jak by mohl svým druhům tuhle nepříjemnou situaci ulehčit. Kromě toho mu začínal dělat starosti proviant. Polovinu zásob už snědli...

Vtom Marshall zbystřil a postavil se. Betty zároveň vykřikla překvapením.

Bull se obrátil na bok. „Co se děje?“

Marshall zvedl ruku. Naslouchal.

Teleporter Ras Čubaj ležel nejdále ze všech. Pootočil se a vyhlédl ven z jeskyně. Měl oči jako ostříž, nepotřeboval žádný dalekohled. Viděl, co se odehrává.

Tmavohnědá skvrna se začala pohybovat.

Blížila se k jeskyni.

„Támhle!“ vykřikl Ras.

Bull se díval dalekohledem. Dával si načas, aby měl jistotu.

„Hledá!“ vysvětloval Marshall. „Ohmatává to naše mozky. Až je objeví, zřejmě vydá hypnotický rozkaz.“

Bullovi přeběhl mráz po zádech.

Ta hnědá masa - masa bylo špatné slovo, protože šlo jenom o tenký povlak na skalách ~ se blížila.

Bul! telepatii příliš nerozuměl, ale věděl, že telepat, obdařený hypnotickými schopnostmi, musí nejdříve identifikovat vzorek vlnové délky mozku, o který mu jde, a pak ho teprve může ovlivnit.

Přesto to nedávalo žádnou velkou naději. Hnědá skvrna se značnou rychlostí blížila.

Bull se rychle rozhodl.

„Zmizíme odtud!“

Marshall souhlasně přikývl. „Proti té příšeře nemáme Šanci!"

Sbalili svých pět Švestek, vylezli z jeskyně a sunuli se pryč odtud. Brzy skvrnu ztratili z dohledu.

„Pořád ji hlídejte!" požádal Bull oba telepaty. „Hlaste mi změny!"

„Něco se mění stále," vzdychla Betty. „Ohmatávání je pořád silnější. Ta věc se k nám pořád blíží!"

Bull se ohlédl, ale neviděl nic než náhorní planinu, posetou balvany. Ani stopa po hnědé skvrně. Byli na uteku půl hodiny, ale nedostali se ani kilometr daleko.

Betty si na chvíli odpočinula. Vyhrkla; „Podle mě bychom to měli brzy spatřit! Cítím to tak jasně, jako by to bylo těsně za mnou!"

Bull se zadíval na nejbližší kámen a ukázal na něj: „Rasi, rychle! Vylezte nahoru! Rozhlídněte se!"

Černý pozemšťan zmizel. Několik vteřin ho bylo vidět nahoře a pak se vrátil.

„Ještě tři sta metrů!" hlásil lakonicky. Bull přikývl.

Plazili se dál - směrem ke skále, na kterou Ras před chvílí teleportoval. Když se dostali blíž, zjistili. Že se vlastně skládá ze dvou velkých balvanů, mezi nimiž zela asi půlmetrová Škvíra. Ideální střílna.

Ve spěchu se tam usadili. Betty objevila o kousek výš ve skále výčnělek, na který si mohla lehnout. Vzala do ruky paraskomet a silou vůle vylezla nahoru.

Bull a Marshall zaujali pozice u střílny, Tako Kakuta a Ras Čubaj leželi trochu stranou. Bull doufal. Že jejich parapsychické schopnosti skupině k něčemu budou. Minuty ubíhaly.

Pak najednou Betty vyjekla: „Vidím to! Plazí se přímo na nás!" Bull lhostejně přikývl.

Pak to spatřil i on. Sunulo se to k nim, odvalovalo to menší kameny, ty větší to přelézalo a přitom to vydávalo škrábavý, šustivý zvuk.

„Čekat!“ přikázal Bull. „Čekáme a necháme to klidně přijít blíž!“

Čekali. Padesát metrů...

„Pal!“ vykřikl Bull.

Zaslechl, jak Marshall vedle něj vzdychl a zmáčkl spoušť. Paprsky soustředěné energie opustily hlaveň jeho zbraně. Betty pokrývala protivníka palbou ze zálohy.

Lak se vzedmul, zapraskalo to, vytvořily se na něm bubliny, které praskaly. Stoupal z toho kouř.

Ale pořád se to blížilo.

„Je to nejmíň dva kilometry dlouhé!“ volala zoufale Betty. „A půl kilometru široké!“

Marshall pořád střílel. Bull vstal a pátil nad jeho hlavou. Ovšem vypadalo to jako marný boj. V místech, kde se neznámá bytost seškvářila a kde se utvořily díry, se rány během okamžiku zacelovaly.

Bul! však zaťal zuby a přepnul paprskomet na vějířovitou palbu. Potom pokrýval neznámého nepřítele paprsky jako z kropicí konve.

Po chvíli křikl na oba teleportery: „Rychle! Ztrat'te se a zkuste bojovat odjinud!“

Tako a Ras na tenhle rozkaz čekali. V následující chvíli byli pryč. O několik vteřin později stoupal namodralý kouř i z dalších částí těla nepřítele. Prozrazoval novou bojovou činnost teleporterů.

Ale obraz boje se příliš neměnil. Monstrum se o ztráty své substance očividně nestaralo. Šlo paličatě za svým cílem. Bull už mohl na prstech jedné ruky odpočítat, za kolik minut to k němu dorazí. Na telepatické nebezpečí mezitím docela zapomněl.

„Marshalle!" zvolal. „Oblezte to zleva a střílejte z druhé strany'
Já to tady udržím sám!"

Telepat přikývl a ztratil se. Za chvíli však Bull uslyšel jeho vzrušený hlas: „Tady je lepší ukryt! Pojd'te sem' Rychle!"

Bull mávl na Betty a naznačil jí, aby slezla dolů. Společně pak lezli na opačnou stranu balvanu, nebo spíše skály, Tako Kakuta tam stál před nějakou dírou a mával na ně. Bull se otočil a spatřil výběžek hnědé masy, který právě pronikl střílnou, u níž ještě před několika minutami ležel. Obrátil se zpátky a skrčil se do díry. Jakmile byl uvnitř, uvědomil si, že je to vlastně nějaká Štola, která vede v úhlu padesáti stupňů do útrob planety, patrně pěkně hluboko. Mrskalo to s ním a házelo, až nakonec přistál s roztaženými nohama dole na hromadě s těmi, kteří tam sklouzli před nim. Někdo vykřikl bolestí.
„Klid!" zvolal Bull. „Ticho!"

Chvilku bylo opravdu ticho. Bull zvedl hlavu a zahleděl se vzhůru k otvoru štoly.

Nejdřív se nic nedělo.

Pak uslyšeli Šustění a Šramot, které rychle zesilovaly. Bull si připravil zbraň, ale zvuk se nakonec ustálil na stejné hlasitosti. Chvilí ještě naslouchal a pak se otočil k ostatním: „Copak si tady nerozsvítíme, ksakru?"

Dvě svítílny se rozzářily a osvětlily jakousi chodbu. Prostor, ve kterém přistáli, tvořil její začátek.

Bull zapnul i svou svítilnu, ale ani společné světlo neproniklo až na konec chodby. Byla tři metry široká a půldruhého metru vysoká.

Betty podala hlášení: „Cítím, jak nás ta hnědá věc hledá. Ta to jen tak nevzdá. Možná by bylo lepší jít na inspekci chodby. Dokud máme nepřítele nad hlavou, stejně nemůžeme nic podniknout."

Bull přikývl. > „Takže kupředu!" rozkázal. „Nesmíme ztrácet čas!"

Na palubě TITANU rostla nervozita.

Už několik dní se obří křižník vznášel vesmírem a čekal na znamení - buď od Tatamona, Těžkého na Larosu, anebo od Reginalda Bulla.

TITAN sem přiletět odvrátit hrozbu, která by znamenala zánik Země - útok flotil Skokanů. Skokani se na Larosu shromáždili na výzvu kosmických lékařů Arasů.

Díky svému jedinému spojenci mezi Skokany, Talamonovi, byl Rhodan o dění informován. Talamon propašoval Bulla a mutanty na shromáždění patriarchu.

Bullovi se ještě podařilo přeprogramovat jediný palubní počítač, ve kterém byly uloženy souřadnice Země. Počítač patřil vlajkové lodi patriarchy Těžkých Tophthora, takže aniž by to věděl, měl nyní v počítači souřadnice zcela jiné planety než Země.

Bull a jeho lidé nakonec museli uprchnout a Talamon měl co dělat, aby vysvětlil, že o nich nevěděl.

Na útěku však byla Bullova Gazeta stažena neznámým silovým polem na povrch planety Gom.

To byla poslední zpráva, které se Rhodanovi na TITANU dostalo, Nikdo nevěděl, jestli to Bull přežil. Myšob Gucky měl potom několikrát dojem, jako by pocítil nějaké signály, ale tento sektor byl příliš přeplněn telepatickými vlnami, než aby je mohl od sebe nějak oddělit a analyzovat.

Naděje však pořád žila.

Nicméně Rhodan musel čekat, co se stane na Larosu. V zájmu Země se musel ujistit, zda Bullovo přeprogramování někdo neobjeví. Šlo o další existenci lidstva.

Proto musel Bulla a jeho přátele prozatím přenechat jejich osudu.

^ A ^

Pochod probíhal bez mimořádných událostí, ale časem to začínala být pěkná nuda.

John Marshall a Betty Toufryová oznamovali, že telepatické pátrání hnědé bytosti slábne - jisté znamení, že se od té bestie vzdalují.

Prohlíželi si stěny chodby - byly hladké a beze spár. Jediné věci, která se změnila, si všiml Bull.

„Už delší dobu pozoruju," vysvětloval, „Že je tady pořád konstantní teplota. Už asi půl hodiny máme Čtrnáct celých, sedm desetin stupně Celsia. Teploměr jsem nastavil na nejcitlivější oblast, ale teplota je na setiny stupně konstantní! To je neuvěřitelné! A když k tomu uvážíme, že je to očividné umělá chodba, pak ta konstantní teplota musí sloužit uchovávání něčeho.... nebo někoho!"

Rozhlédl se po přátelích.

„Jsem přesvědčen, že se za těmito stěnami něco ukrývá. Chodbu vytvořily inteligentní bytosti jako spojení s vnějším světem. Chodba samotná nebude tím skladem, který hledáme. Skladované zboží bude určitě důležité, protože je schováno za, tajnými dveřmi..."

Udeřil do stěny pěstí, ale nic se neotevřelo. „Možná," zamumlal, „ještě nejsme u cíle. No jistě! Kvůli udržení teploty musí být hodně dlouhá. Správně! Až zaznamenáme nějakou změnu teploty, budeme u cíle! Všichni sledujte své teploměry!"

^ A ^

O tři hodiny později se teplota stále nepohnula ani o dílek. Telepatické pátrání nepřítele zmizelo. Už by se klidně mohli vrátit zpátky ke štole.

Ale na to nikdo nepomyslel. Byli zvědaví, jestli tu něco objeví.

Nejdříve to byli Betty Toufryová a John Marsnall, kdo si všimli, že se jednotvárnost prostředí začíná měnit. Zachytili telepatické impulzy, ale byly příliš popletené a slabé, než aby jim bylo rozumět. Na druhou stranu však prokazovaly, že se v blízkosti zdržuje alespoň částečně inteligentní bytost. Bohužel však nedokázali určit směr, odkud signály přicházely. Tvrdili, že to někde vpředu, i když Betty po chvíli zase řekla, že to cítí šikmo dole.

Bull zpomalil tempo pochodu a dopřál telepatům čas, aby ho informovali. Lezli sice chodbou dál po čtyřech, teď už ale pomalu.

„Pozor!“ vykřikl najednou Marshall a lehl si na břicho. „Co je to zase?“ lekl se Bull.

„Něco nás objevilo,“ opáčil Marshall klidně. „Cítím přímo bubnovou palbu cizích impulzů.“

„Zřetelnějších než před chvílí?“

„O něco ano, ale pořád to nejsou jasné myšlenky.“

„Chce to na nás zaútočit?“

„Počkejte, myslím, že ne... Ne...“

„Bezvadný!“ zajásal Bull, ale hned nato ho Ras Čubaj chytil za rukáv.

„Tiše!“ sykl. „Něco slyším.“

Bull zadržel dech. Ostatní nereagovali tak rychle jako on. Uslyšel škrábavé, šustivé zvuky. Stejně, jaké vydávala bestie z Gomu na povrchu planety.

„Ten lak je už zase tady!“ poznamenal. „Vezměte do rukou zbraně a dávejte pozor, ať se nepostřelíte navzájem! Rychle! Kupředu!“

Najednou měl naspěch. Rychle se plazil kupředu. Marshall neustále monotónním hlasem informoval: „Je to silnější... silnější... silnější!“

Týkalo se to cizích impulzů.

Bulla trochu mátlo, že chodba je pořád zcela prázdná. Ty zvuky přece musely přicházet z chodby, ale stále nic neobje-
vovali. „... silnější... silnější... silnější...“ hlásil Marshall.

Najednou zmlkl. Bull se okamžitě zastavil. „Co...?“
„Támhle!“

Marshall ukázal přes Bullovo rameno, ale Bull neviděl nic než tenkou. Černou Čárku ve stěně před sebou.
„Co je to?“

Marshall neodpovídal. Odsunul Bulla, trochu stranou a plazil se dál. U Čárky se zastavil.
„Pojďte sem!“ zvolal. „Podívejte se na to!“ Linka nebyla ani na prst vysoko nade dnem chodby. Vypadalo to, jako by tady někdo ostrou tužkou nakreslil půl metru dlouhou Čáru. Bull si s tím nevěděl rady.
Marshall Četl jeho myšlenky.

„Opatrně tu stěnu kolem uvolněte,“ radil mu, „a pak uvidíme, co loje.“

Bull pozvedl paprskomet, opřel se o loket a nastavil nejnižší intenzitu palby. Pak namířil a stiskl spoušť. Ve stěně se objevila díra a uvolňovala pohled na linku, která pokračovala do útrob stěny jako temná plocha,

„Hele, je to platejz z laku!“ poznamenal Bull. Pozorovali to, ale nehýbalo se to. Bull uvažoval o všem možném, co by s jeho objevem mohlo souviset. Otočil se na Marshalla, aby se ho zeptal na jeho názor, ale v té chvíli Betty zvolala: „Pozor! Něco se děje.“

Cítila stejně zřetelně jako Marshall, jak nepřátelské impulzy náhle zhasly a jak na jejich místo nastoupilo něco těžko definovatelného. Působilo to dojmem, jako by tajuplná cizí by-
tost, která tyto impulzy dosud vysílala, byla něčím těžce zaměstnaná.

O několik vteřin později se platýz ze steny začal hýbat. Bylo

to provázáno slabým škrábavým zvukem. Bytost se stahovala hlouběji do skály. Bull se ji snažil popadnout a zadržet, ale nebylo ji zač chytit. Bytost vmžiku zmizela.

Zároveň chodbou prosvítl závan větru. Přišlo to tak náhle, až se Bull překvapeně obrátil a hledal místo, odkud mohl závan přijít.

Nikde nic. Nepřicházel z žádného přesného místa, ale podle teploměru byl chladný. Místo, vypálené ve stěně termozářičem, bylo tím závanem větru bleskurychle ochlazené. Jakmile se teplota ustálila na obvyklé hodnotě 14,7 stupně, přestalo to vanout.

Bylo to jasné: automatická klimatizace.

Bull sklonil hlavu a zahleděl se na místo, kam lakovaná věc zmizela.

„Budeme ji pronásledovat!“ rozhodl se. „Nějak přece musíme zjistit, kam jsme to vlastně zapadli!“

Marshall četl jeho myšlenky. Pokud tady nebyly dveře, pak asi proto, že lakovým bytostem Gomu stačily k průchodu jenom póry,

Bull naznačil, aby jeho druzi uhnuli stranou a začal do skály vypalovat další díru.

Betty a John mezitím konstatovali, že impulzy snahy a námahy, které neznámá bytost v blízkosti vyzařovala, značně sílí.

Bull držel směr. Jakmile pokročil o pět metrů do hlubiny skály, znovu se objevil ten malý lakový platýz, ale rychle spěchal z dosahu pryč. Bull mu však zůstával v patách.

Pak najednou paprskomet sáhl do prázdna. Ve stěně chodby se objevil otvor a platýz zmizel ve tmě za ním.

„Sem!“ zafuněl Bull. „Tady vede cesta dál!“

Zpracovával jiná místa stěny se stejným úspěchem. Kamkoliv namířil, během necelé minuty propálil otvor, který byl dost velký na to, aby se jím proplazil dospělý muž. Nedůvěřivě se zeptal: „Marshalle, pořád jste si ještě ničeho nevšiml?“

Marshall zavrtěl hlavou. „Zvláštní, velmi zvláštní*“ zamumlal Bull.

Prolezli otvory ve stěně a ocitli se v místnosti, která až na jednu maličkost vypadala stejně jako ta Již právě opustili.

Té maličkosti si všimli teprve, když si tam pořádně posvítili. Nebylo to nic jiného než maličká nerovnost v pozadí prostoru.

„Myslím“,“ řekla Betty trochu nejistě, „že to přichází támhle odtud.“

Marshall zpozorněl,

„Ano, má pravdu. Něco cítím. Přibližně totéž, jako když máte ve spánku mizerný sen.“

Bull se doplazil k nerovnosti.

Po zkušenosti, kterou udělal na chodbě, věděl, že odstranit hmotu, která pokrývala podlahu, bude asi jednoduché. Popadl ji v místě, kde byla ta nerovnost, a kus jí netrpělivě odtrhl. Nejdříve se objevila šedá hmota, podobající se kůži. Na některých místech na sobě měla zbytky stříbřitě se lesknoucího potahu - to bylo první, u čeho se Bull zarazil. Několika mocnými škrubnutími uvolnil něco, co se podobalo lidskému trupu.

Ještě jedno trhnutí - a objevila se hlava. Měla na sobě kosmickou helmu. Její plastický průzor byl mírně zamlžený, ale tvář muže se dala snadno poznat.

Byl to Ivanovic.

Bull za sebou zaslechl výkřiky překvapení. Pracoval micky a zarputile. O několik vteřin později uvolnil i Gorašinu druhou hlavu. Netrvalo dlouho a mutant byl odkrytý.

Hlavy měly zavřené oči, ale nosní dírký se pohybovaly na znamení toho. Že dýchá.

Bull se ho pokusil vzbudit. Poklepal mu na rameno, zatahal ho za nohy - Marshall ho nakonec zarazil.

„Nemyslím, že by to bylo tak jednoduché," řekl. „Pravděpodobně se nachází pod posthypnotickým vlivem. Ale jak se. sem proboha dostal?" zeptal se. „A kde jsou ti tři další? Išibaši, Sengu a Jokida?"

Rozhlédl se. Přílbové světelné záplňovaly místnost zářivým Jasem. Na povrchu podlahy už žádné nerovnosti nevystávaly. Pokud tu ti tři Japonci někde leželi, pak ne v tomto prostoru.

„Podívejte se na jeho skafandr," zamumlal Marshall. „Nevypadá to, jako by se ho snažili přibít hřebíky?"

Bull přikývl.

Tako Kakuta mezitím začal prohlížet tmavé kusy potahu, který Bull odtrhl a odhodil.

„Je to práce lakovaných plátýzů," konstatoval. „Jenom je mi divné, že jste to tak snadno odtrhl."

„Divné? Proč?"

Tako mu podával jeden z kousků.

„Dá se to utrhnout jenom v jednom směru. Podívejte se! Takhle! U ostatních to nejde. Jako u určitých druhů celofánu. Musíte trhnout tím správným směrem."

Bull zamyšleně přikývl. Pak se obrátil ke Gorašinovi a s Marshallovou pomocí ho odtáhl kousek stranou. Přitom se ukázalo, že mutant neleží na holé zemi, ale na další vrstvě živého plátýze, jak začali podivným místním tvorům říkat. „Divnej svět!" divil se Bull. „Jen kdybych tak pochopil, co tím vším vlastně zamýšlejí."

„Možná se to dozvíme od něj, až se probudí," vyslovil Marshall domněnku.

„Musíme ho vytáhnout ven," konstatoval Bull. „Tady se asi těžko probere. Když pomyslím, že..."

Betty ho přerušila ostrým výkřikem: „Pozor, někdo na nás útočí!"

Marshall se přikrčil.

„Má pravdu!" potvrdil, „Rychle pryč odtud! Platýzi nás;
tu chtějí'zadržet." ;

„Betty napřed!" rozkázal Bul). „Všichni ostatní mi pomůžou s
Ivanem!"

Betty se plazila pryč, jak nejrychleji uměla. Když dorazila ke
stěně, zvolala: „Nemůžu najít otvory." Bull odpověděl:
„Uděláme novy."

Ovšem jakmile k ní muži s bezvládným Gorašinem došli, J
dívka vzdychla: „Já to nedokážu..."

Bull pustil mutantovu ruku a udeřil pěsti' do stěny před sebou.
Povolila, jako by byla z gumy, a pak se zase narovнала, Její
substanci mezitím něco změnilo.

„Zpátky!" zvolal Bull. „Musíme střílet!"

Ale než připravil paprskomet ke střelbě, začalo to za ním
praskat a syčet. Nedal se tím rušit, ostatní se však ohlédlí a
Marshall zvolal: „Jdou po nás.' Jsou jich desítky! Vylézají ze
zdi, podlahy i stropu. Dělejte! Pospěšte si."

Bull střílel. Proti syčícím paprskům neměla ani změněná
substance stěny šanci. Bull v ní vmžiku vypálil otvor, kterým se
protáhlo i Gorašinovo mohutné tělo.

O několik vteřin později byli na druhé straně.
Ale i tam se rojily spousty platyzů. Když se otočili, zjistili, že
se čerstvě vypálený otvor samovolně uzavírá. „Rychle zpátky
na chodbu!" vykřikl Bull a neustále kolem sebe střílel po
nezničitelných bytostech Gomu, i když jim stále nebylo jas-
né, oč jim vlastně jde. Platýzi neměli zbraně, neměli ani ruce,
nohy nebo kusadla. Každý, kdo je spatřil, si však musel uvě-
domit, že jsou nebezpeční a že se dokáží svých obětí
zmocnit.

Když dorazili zpátky na konec místnosti, zjistili, že chod-
ba, kterou sem přišli, už neexistuje.

„Musíme si vyhrabat jinou!" rozhodl Bull. „Rychle! Dejte
Ivana ke zdi."

Sám spěchal kupředu a zapnul paprskomet. Nedbal horka, které pálení hmoty doprovázelo. Přestože chladicí agregáty jeho skafandru pracovaly na maximum, dokázaly uvnitř kombinézy snížit okolní třísetstupňové horko jen na Čtyřicet stupňů. Ovšem i platýzům bylo očividně horko. Utvořili kolem lidí půlkruh a vyčkávali.

Štola rostla metr za metrem. Za Bullem do ní strčili nejdříve Gorašina, pak lezli ostatní. Jakmile se platýzi pohnuli za skupinkou, poslední muž na ně vypálil a vždycky je na chvíli zastavil.

Bull si mezitím uvědomil, že do skály musí vypalovat schody. Betty zároveň hlásila, že pořád zachycuje telepatické rozkazy k útoku proti nim.

Znělo to jako: „Pomozte nám! Zabijte cizince!"

^ A ^

Bully se už vzdal naděje, že někdy prorazí až k horizontální chodbě, kterou do podzemí přišli, když se před ním začalo sypat kamení a pak se uvolnil otvor. Místnost za ním měla patrně nižší tlak vzduchu, protože zafíčel průvan. Málem Bulla prohodil dírou a zvířil prach i kamení.

Ve stejném okamžiku Betty zoufale vykřikla: „Jsou v západním rezervoáru!"

Nebyla si jistá, jestli tím „západem" myslí opravdu západ, ale připadalo jí to tak.

Světlo reflektorů ozářilo další skalní prostor. Tato jeskyně byla tvořena většinou holými skalními stěnami, ale v místě, kam Ras Čubaj právě posvítíl, viselo něco jako závěs z temné, lesklé substance platýzů.

Bull ani na okamžik nezapochyboval, že zakrývá nějakou chodbu, pravděpodobně odvětrávací štolu z podzemního zařízení k udržování konstantní teploty.

Podíval se na bezvědomého Gorašina a zabručel: „Nedá se nic dělat. Potáhneme ho *dáli* Rychle, támhleudy“

Ukázal na závěs. Tako Kakuta se připlazil až k závěsu i zkontroloval Jej, aby zjistil. Že má rovněž vlastnosti gumy.

Bull vystřelil. Lakové bytosti se se sycením proměnily ve žhavé kapky, ty pak padaly na zem a tuhly.

Bull držel bezvládného mutanta levou rukou, a zatímco střílel, táhl ho za sebou. Za závěsem se objevila temná štola, ve douči do nekonečné hlubiny.

V následující vteřině však Bull vykřikl a pohnul se zpátky. Chodbou se blížila změř šedivých nohou, nesoucích mohutná těla se čtyřma rukama a kulatými hlavami. Bylo jich nejméně dvacet, jak odhadoval Bull. Blížili se skloněni, protože měřili ke třem metrům. Měli u sebe těžké zbraně.

Byli to Biosové - strašlivé uměle bytosti, které Arasové vyráběli na Larosu. Bull je tam jednou spatřil a rovnou si přál, aby se s nimi už nikdy nepotkal.

Jenomže to právě vypadalo, že se mu Jeho přání nesplní. ^ A ^

Marshall cítil Bullovy zděšené úvahy. Právě odpočíval na schodu, chtěl vstát a pokračovat, ale nohy se mu podlomily. Zůstal ležet a pokoušel se zjistit, jestli nový protivník vysílá i nějaké impulzy. Z Bullových myšlenek věděl, o koho jde. j Biosové... Od svých stvořitelů Arasů získali jistou míru inte-

licence - právě tolik, kolik jí potřebovali, aby z nich udělali | povolné, nenáročné otroky.

„Palte! Zažehťte je.“ rozkázal Bull.

První salva vypadala docela úspěšně, protože Marshall zachytil Bullovy triumfální myšlenky, ale pak ho něco napadlo.

Zavolal Betty a vyhrkl: „Betty, Biosové jsou slabí telepati-
Pokusíme se je ovlivnit, ano?“

„Myslíte, že se nám to povede?“ zeptala se Betty.

„Zkusíme to.“

„Zkusila jsem jim z pařátů vyrvat zbraně, ale mají hroznou sílu!“

Betty získala dvojí parapsychický dar: byla telepatkou i telekinetkou zároveň. Kdyby jí člověk dopřál dost času, dokázala by rozložit tisícimetrovou horu na kostky, aniž by se jí přitom dotkla prstem.

„Musíme je vyhnat zpátky do chodby,“ navrhoval Marshall.

„Pokusíme se jim dát rozkaz, aby se otočili a nechali Bulla na pokoji.“

Betty se otřásla děsem, ale souhlasila.

„Bull je zatlačil o pár metrů zpět. Ted'... Znovu na něj útočí!“

Marshall se přinutil ke klidu.

„Začínáme, Betty! Snaž se, děvče!“

^ A ^

Reginald Bull si říkal, že tohle bude snad jeho poslední boj v životě. Zbraně Biosů byly příliš silné. Pokud se jim podaří přemoci ho, padnou i jeho ostatní druzi.

Při posledním útoku dva Biosy zneškodnil a jiné na chvíli zastrašil, ale při vši primitivnosti Jejich mozků mohlo být už jen otázkou času, kdy je napadne, aby ve skále vypálili druhou štolu a sevřeli ho ze dvou stran.

„Znovu přicházejí!“ sykla Betty.

Těsně nad zemí vystrčil Bull hlavu, aby se na nepřítele zadíval. Posunul hlaveň zbraně a položil prst na spoušť. Sledoval, že i Biosové zvedají zbraně a míří na něj.

Pak se však ten první zastavil tak náhle, až do něj ti za ním narazili. Měl ovšem takovou sílu, že to s ním ani nehnulo. Jeho široká tlama se otevřela, jako by chtěl něco říct, a prostoduchá tvář nasadila výraz překvapení.

Biosové na sobe neměli žádné skafandry. Jejich nediferencovaným tělům bylo jedno, v jakém prostředí se pohybují.

Bull zřetelně viděl, jak se prvnímu zachvěla kolena, jak se otočil a vykřikl neartikulovaný rozkaz. Celá skupina se potom

obrátila a mlaskavě odpochoďovala zpět, odkud přišla. Bull za nimi vyjeveně zíral.

„Odtáhli?“ zajásala Betty.

Marshall si oddechl. Najednou měl znovu sílu pokračovat v cestě. Za chvíli už stál v hale, kde došlo k boji. Přirozeně, že nejdříve ze všeho Bulla informoval o tom, jak k zázračné záchraně vlastně došlo. Pak dodal: „Uvidíme, co s Betty ještě můžeme udělat.“

, Všichni zpozorněli.

„Co ještě? Nenapadlo vás mezitím, kde hledat naše zbývající tri muže?“

Marshall zavrtěl hlavou.

„Ne, to bohužel ne. Nemyslím, že bychom je našli pomocí vlastních sil. Tohle podzemní silo se zdá byt obrovské.“

Pak se zamyslel.

„Ne,“ pokračoval nakonec. „Přemyslel jsem o platýzech... Mimochodem, měli bychom pro ně najít nějaké lepší pojmenování. Jsou polointeligentní a mohou ve spojení svých těl vytvářet mnohonásobně větší objekty.“

„Ano, jistě,“ odpověděl Bull. „A ještě něco.“ - i „A sice?“

„Platejzi... no, jak jim říkat jinak? Třeba Gomové-je to lepší? Gomové jsou ve spojení s Arasy na Larosu. Jinak by se jim nedostalo pomoci Biosů.“

„Správně. Netušíte, proč tomu tak je?“ „To ani v nejmenším,“ přiznal upřímně Bull.

„Myslete na Gorašina!“ radil mu Marshall. „Gomové se ho do sebe očividně snažili vsáknout. Myslete na Gomy, kteří najednou padali ze stropu. Nemáte taky dojem, že tohle je jaká-

si jejich porodnická stanice, kde krmí svá embrya organickou substancí?"

Bull zpozorněl.

„Správně! Tohle je vysvětlení!"

Marshall přikývl.

„Gomové jsou tedy specialisty na zpracovávání organické hmoty... Když uvážíme, čím se Arasové zabývají, pak se nabízí myšlenka, že odtud berou substanci, nutnou pro výrobu Biosů! Tady mají svého přirozeného dodavatele.

Půjdu ve svých úvahách ještě o krok dál - Arasové postavili svou základnu na Larosu právě proto, že tu mají blízko Gomy."

„Možná máte pravdu," přiznal po chvíli Bull. „To, co říkáte, zní docela logicky. Ale..."

„Ale původně jsem říkal, že bych možná mohl něco udělat, že?"

„Přesně tak."

Marshall přečetl jeho myšlenky a usmál se.

„Dobrá. My mezitím víme, že jsme na jakési porodnické stanici, kde je neustále udržována konstantní teplota. Měli bychom najít agregát, který tu teplotu drží. Cestou si musíme dávat pozor na B losy."

„Proč? Když je dokážete tak snadno ovlivnit?!"

„Proto," zasmál se Marshall. „Ani já ani Betty nejsme sugestoři- Podařilo se nám to jenom díky značné dávce štěstí. Ne, nemyslete si, že se Biosů nemusíme obávat. Postačí, když narazíme na větší skupinu, řekněme padesáti Biosů, pak ani my dva telepati nic nedokážeme."

Bull zavrtěl hlavou.

„Nemyslím, že by sem Arasové poslali víc, než Jen tuhle jednu skupinku."

„Já taky ne, ale jisté to není."

Bull přikývl.

„Takže, můžeme vyrazit. Kde myslíte, že je ten agregát?¹ Marshall ukázal do štolý.

„Někde tam venku. Určitě jste si už všiml, že tohle je větší a delší chodba, než ta první. Jistě se bude rozvětňovat. Musíme prohledat všechny její odbočky.“

Po dvou vedle sebe se pak plazili Štolou. Čubaj a Kakuta za sebou vlekli dvouhlavého mutanta.

Po necelé hodině skutečně dorazili na rozcestí. „Oukej!“ řekl Bull. „Až sem tedy vaše teorie souhlasí, Marshalle.“

Marshall něco zabručel. Pak dodal: „Ostatně, napadlo mě ještě něco jiného...”

„A co?“

„Jak myslíte, že se sem Biosové z Larosu dostali? Pěšky?“ „No jo,“ přitakal Bull. „Jste hlavička. Měli bychom se pak podívat po jejich lodi...”

Marshall se zasmál. Ležel před ústím křižujících se chodeb. Bull ho sledoval, jak vytasil paprskomet a střílí proti stěně jedné z nich.

Pak se k němu připlazil a překvapeně se zadíval na místo vstřelu. Téměř zároveň chodbou zavanul mírný vánek. „Vidíte?“ zeptal se Marshall. „Tohle není ta správná cesta. „Kdyby byl agregát na jejím konci, vítr by vanul opačným směrem.“

Bull na něj zíral s otevřenými listy. „Jestli takhle hodláte pokračovat,“ zalapal po dechu, „tak vám hned po návratu na TITAN přenechám svou funkci.“

^ A ^

Marshallova metoda jim ulehčovala práci. Nemuseli prohledávat každou chodbu zvlášť a přitom to byl naprosto spolehlivý způsob. Dvanáctá odbočka byla tou, kterou hledali. Vlezli do ní a po nečekaně krátkém Čase se dostali k lesklé

mu závěsu z Oomů. Bull zvedl zbraň, ale Marshall ho zastavil. „Takhle ne!“ požádal. „Musíme to udělat jinak, jestli nám má ten agregát k něčemu být.“

Sám tasil zbraň a namířil ji proti stěně. Než stiskl spoušť, řekl: „Buďte připraveni! Možná, že nás to přinutí jednat rychle.“

Bull chápal, jak to myslí. Když Marshall začal zpracovávat stěnu paprskem soustředěné energie, chytil Gorašina za skafandr. Jakmile se závěs z Gomů pohnul, aby vypustil vyrovnávající teplotu, strhl proud Gorašina tak prudce s sebou, až sklouzli do štoly o několik metrů níž.

Jak Marshall předpokládal, závěs se zvedl jenom na pár vteřin. Pak zase klesl a chodbu hermeticky uzavřel.

Ovšem pro Bulla a jeho druhy to stačilo.

Prošli.

O několik metrů dál visela další zábrana. Stejně jako ta první se skládala z Živých Gomů. Marshall ji otevřel stejně jako tu první.

Bull pozorně sledoval náramkový přístroj a zjišťoval, že za každým ze závěsů - a bylo jich celkem pět - klesl tlak o několik atmosfér.

Po pátém oddělení obnášel už jenom dvě a půl atmosféry, což bylo dost na to, aby mohli odložit skafandry - ovšem představovalo to pouhou desetinu normálního tlaku, který na Gomů vládl.

Za posledním závěsem se chodba kroutila jako had. Stavitelé tohoto zařízení se tím nejjednodušším způsobem postarali, aby při náhlých změnách tlaku nedošlo k žádné velké újmě.

Pak uplynuly téměř dvě hodiny, než se za posledním záhybem chodby znovu objevil další závěs z Gomů. Působil mnohem masivnějším dojmem než ty, kterými dosud prošli, a když

do něj Bull udeřil pěstí, nepřipomínal už gumu, ale spíše solidní betonovou zeď.

„Není divu," vysvětloval Marshall. „Za ním pravděpodobně leží velká vakuová komora. Tenhle uzávěr musí vydržet pořádný tlak."

Marshallův patent zabral i zde. Krátké ostřelování chodby způsobilo, že se zábrana pohnula, aby nasála rozehrátý vzduch. Bullovi a jeho přátelům se bez větších potíží podařilo proniknout do komory.

Jenom Marshall zůstal venku.

Bull na svém manometru odečetl tlak 0,05 atmosféry. Elastické skafandry, které se jim dosud lepily na tělo, se nyní proměnily v neforemné balony, {

„Pět setin!" zavolal Bull na čekajícího Marshalla. „Potřebujeme dvacetkrát tolik" ^

Díky Marshallovým žhavým paprskům se závěs znovu pohnul. Bull pozoroval, jak tlak stoupl na šest desetín. „Ještě trochu!" vyzval Marshalla.

Marshall okamžitě uposlechl, a když se závěs otevřel potřetí, proklouzl dovnitř za ostatními. Poslední palba stačila k tomu, aby tlak uvnitř komory stoupl až na 0,97 atmosféry.

Rozhlíželi se. Komora nebyla tak velká. Jak čekali. Měla asi dvacet metrů výšky a v průměru patnáct metrů. Stěny nebyly tak holé jako místnosti, ve kterých je napadli Biosové. Ze tří čtvrtin je pokrývali Gomové.

Marshall odvázně tvrdil: „Takhle nějak jsem si to představoval! Gomové nemají nekonečně mnoho vakuových komor. Jakmile se jedna z nich, třeba tato, naplní vzduchem, budou ho nuceni vypumpovat. Nemají však k tomu žádnou mechaniku, takže jak jinak by odtud dostali vzduch, než že provedou nějakou chemickou reakci? Či řadu reakcí, které vzduch vypotřebují?" Bull přikývl.

„Jistě. Ty reakce vykonají sami Gomové?" 30

„Bezesporu ano. Sami vytvářejí svými těly závěsy, proč by svými těly nemohli řídit a vyvolávat chemické reakce? Klidně vyčkejme, podle mé teorie by měl tlak klesat. Sice pomalu, ale jistě.“

Bull byl první, kdo opatrně odložil skafandr. Věděl, že atmosféra Gomu odpovídá téměř přesně složení vzduchu na Zemi, ovšem netušil, jaké složení má v podzemí.

Pomalu se nadechl a rozhlížel se.

„Smrdí to tady,“ řekl, „ale dá se to dýchat.“

Všichni odložili plastické kombinézy a helmy se svítilnami umístili vedle sebe tak, aby mířily proti stěnám a vytvářely určitý druh nepřímého osvětlení.

Skutečně to tam páchlo, pravděpodobně Gomy.

Konečně se pustili do jídla. Nebyly to žádné pokrmy pro gurmány, ale nejružnější, koncentráty, které ukojily zároveň hlad i Žízeň a dodávaly tělu zásobu energie na dva týdny. Jako dezert Bull rozdělil tabulku Čokolády, kterou objevil v kapse. Odpočívali ve vakuové komoře a vychutnávali pohodlí svlečeného skafandru. Zápach, který Gomové produkovali, už tolik necítili.

Během tří hodin, kdy se povalovali po zemi, klesl tlak v komoře na 0,75 atmosféry. Gomové, visící na stěnách, se pokryli šedohnědým povlakem, ze kterého se Čas od času kousek ulomil a šustivě dopadl na zem. Takže skutečně reagovali na změnu tlaku.

„Copak nelze obdivovat přírodu,“ poznamenal zamyšleně Marshall, „která stvořila takové tvory? Svým způsobem jsou dokonalí jako člověk.“

Marshall se posadil.

„Takže shrňme vše, co dosud o Gomu víme,“ navrhoval. „Zprv - jako jednotlivci jsou naprosto neškodní. Nemají žádné nástroje, tedy ani zbraně, a pokud je neřídí mentálně silnější bytosti, zůstávají polointeligentními.“

Zadruhé - spojení mnoha jednotlivých Gomů do... řekněme, Nadgoma, působí jako součet inteligenci a vytváří bytost, která není jenom samostatně myslící, ale užívá i parapsychické vlastnosti. Jenom uvažme, jak velkou sílu museli vyvinout, aby stáhli naši Gazelu pod povrch planety.

Zatřetí - logika, podle které Nadgomův mozek pracuje, je lidské logice naprosto cizí - Nadgom podle ní nezná pojmy lidské morálky. Nemůžeme například čekat, že by nám prokázal vděčnost za prokázanou službu, ale nemusíme se ani obávat, že se stane naším věčným nepřítelem pro nějakou škodu, kterou jsme mu způsobili.

Začtvrté - Nadgom zná možnosti, jak se dorozumívát s cizími bytostmi, jejichž mozek se podobá našemu. Mám na mysli Biosy. Nechci nás s nimi porovnávat, ale je jisté, že mají podobně stavěné mozky. Musí tedy existovat způsob, jak se s Gomy dorozumět. Měli bychom se ho pokusit najít."

Bull pozorně naslouchal.

„A co z toho budeme mít?" . -Marshall

pokrčil rameny.

„Především se odtud chceme dostat ven. Mne by bylo nejmilejší, kdybychom to dokázali, aniž bychom do stěn museli propálit tisíce děr. K tomu potřebujeme podporu Gomů. Kromě toho by Gomové mohli mít i představu, jak bychom se z této pekelné planety dostali. Arasové sem určitě čas od času posílají loď pro životní substanci..." Bull přemýšlel.

„Souhlasím," řekl nakonec. „Myslíte, že byste se s Gomy dokázal dorozumět?"

„Chci se o to pokusit," odvětil Marshall.

„Kde byste hledal Nadgomy, o kterých mluvíte? Určitě tu nějaký bude. Někdo musí celé tohle podzemí řídit, ne?"

„To docela jistě. Jenom nevím, kolik Gomů vytvoří jednoho Nadgoma. Dva nebo tři jsou určitě málo. Ale nejsou to snad

ti, které jsme viděli dole v nízkých kruhových sálech?^ „Možná ano," přiznal Bull. „Ale třeba to není tak zajímavé. Raději se pokuste dostat své myšlenky k cíli!" Marshall přikývl a podíval se na Betty. Ta mu odpověděla pohledem a otočila se na bok, aby ji nerušil při soustředění. Marshall se k ní připojil.

Nebyl to jednoduchý úkol. Marshall vycházel z předpokladu, že Gomové budou mít s pochopením jeho myšlenek stejné potíže, jako on s jejich myšlenkami.

Musel to zkusit s telepatickým voláním, podobným tomu, který Gomové vyslali Arasům. Ovšem právě tohle je velmi těžké, pokud neznáte řeč bytostí, se kterými se chcete spojit, a pokud vůbec nějakou řeč mají.

Přesto se o to pokusil.

„Volám tě!" mysl si soustředěně.

Nadgom se neohlásil. Marshall zavolal desetkrát ve stejných intervalech, a podesáté měl pocit, že se k němu z velké dálky pokouší dostat cizí myšlenka.

Moduloval způsob volání dál a pokaždé byla odpověď jaksi srozumitelnější.

„Jsem tady. Co chceš, cizince?" přijal nakonec.

Betty tomu také porozuměla. Povzbudivě na Marshalla kývla.

„Museli jsme vám způsobit velké škody, protože jsme tu zabloudili," mysl si Marshall. „Byli bychom rádi, kdybychom to už nemuseli udělat. Neukázals bys nám cestu ven?"

Odpověď přišla brzy.

„Ano, pokud se mi vás nepodaří zabít."

Cizorodá logika vzala Marshallovi na chvíli schopnost správně modulovat.

„Proč bys nás zabíjel? Naše smrt ti nepřinese užitek, naopak! Budeme se bránit a zničíme tvé zařízení."

„To nedokázete, je příliš velké. Jste tu cizí. Pokusím se vás zabít, aniž bych riskoval."

„Nebudeš riskovat, pokud nás nezabiješ. Nechceme nic, než opustit toto zařízení a tento svět.“

Z další odpovědi Marshall vycítil zvědavost.

„Odkud přicházíte?“

„Zdaleka,“ odpověděl vyhýbavě. „Nepřišli bychom na Gom, ale donutils nás k přistání.“

„Ano. Přikázali mi to Arasové.“

„Arasové? Jsou tvými přáteli?“

„Spolupracují s nimi,“ přišla diplomatická odpověď. „Dodávám jim organickou substanci, a oni mi za to stavějí podzemní zařízení, které mi umožňuje vyrábět co nejvíce substance.“

„Arasové nás nenáviděj,“ přiznal Marshall, protože se mu zdálo, že v cizích myšlenkách zaznamenal něco jako upřímnou nechuť vůči Arasům. „Chtějí zničit nás svět a my se pokoušíme bránit.“

Nadgom to vyslechla velkým zájmem.

„Podaří se vám to?“

„V to doufáme.“

„Zničíte Arasy?“

Z této otázky zněla vypočítavost.

„Možná je nezničíme, ale určitě je vyženeme z jejich základny na Larosu.“

Nato zavládla chvíle mlčení. Marshall ji hodlal využít. „Tři mí přátelé,“ vyhrkl opatrně, „se ještě nacházejí ve tvém podsvětí. Jsem si jist, že ti k ničemu nebudou. Vrat' mi je!“

Na tohle nedostal žádnou odpověď.

Zopakoval prosbu, ale Gomové znovu neodpovídali. Marshall uvažoval, zda se nemá zeptat potřetí, ale v té chvíli se druhá strana ozvala sama.

„Chci vám ukázat cestu,“ řekl Nadgom, jako by předchozí otázku vůbec nezaregistroval, „Následujte ji a opustíte toto zařízení. Ostatním řeknu, aby vás neobtěžovali. Možná, že dokonce víte sami, jak tento svět opustit.“

Marshall se rozhodl, že se na Išibašiho, Jokidu a Sengua už nezeptá. Gomové o nich očividně nechtěli slyšet a teď bylo nejdůležitější, aby se on. Bull a ostatní dostali ven. „Díky," pomyslel si tedy. Ale jak se dalo čekat, Gomové si s jeho poděkováním neuměli poradit, protože jejich filozofie nestála na zákonech účelnosti, jako ta pozemská. Pojmy jako dík, láska, nenávist a zlost jim byly cizí.

Gomové mu upřesnili popis cesty a slíbili, že zvednou ventilovací závěsy.

Pak spojení skončilo. Žádné loučení, nic. Gomové se ujistili, že jim Marshall porozuměl, a odmlčeli se.

Marshalla stál hovor s nimi hodně sil. Rozbolela ho hlava, ale nedbal toho a podal Bullovi hlášení. Ten ho poplácal po ramenou a poděkoval. Pak svým lidem přikázal, aby si znovu oblékli skafandry.

Gomové zřejmě dobře věděli, kdy se lidé vydali na pochod. Otevřeli první závěs.

^ A ^

Zanedlouho vyšli na povrch planety. Rozhlíželi se, pozorovali modré květiny a snažili se zorientovat.

„Myslím, že nám za těchto okolností neuškodí několik hodin spánku," poznamenal Bull. „Možná, že až se probudíme, bude vzhůru i náš dvouhlavej kámoš."

Našli si jeskyni, ale ještě než ulehli. Bull se otočil k východu, aby se podíval ven. Byla to rutinní záležitost, přinesla však své ovoce.

Ve sluchátkách uslyšeli jeho syknutí. Stál tam a zakrýval jim výhled, pak ale pocítili, jak se jim pod nohama třese země. Bull se pootočil a řekl: „Z. toho spaní nebude nic! Dostaneme návštěvu!"

Padl k zemi a odpízlil se ke straně, aby všichni viděli ven.

Doplazili se k východu z jeskyně a spatřili středně velké, talířovité kosmické lodě, klesající po desítkách z temného nebe. Zanedlouho všechny přistály a utvořily na skalnaté zemi kolem Bullovy jeskyně asi tříkilometrový půlkruh.

Pak se delší chvíli nic nedělo, nicméně po určité době se kolem Člunů začaly hemžit postavy Biosů. Z každého disku jich vystoupilo pět. Protože přistálo celkem Čtyřicet lodí, dalo se snadno spočítat, kolik Biosů v nich bylo.

Zdálo se, že znají svůj cíl. Ze všech stran se blížili k místu, vzdálenému jen pár set metrů od jeskyně. Odtud pak s vytasenými zbraněmi vyrazili přímo proti jejich úkrytu.

„Zdá se," poznamenal Bull, „že to začne být pěkně vážný." ^

-*- ^

Vztahy mezi Arasy a Gomy byly složitější, než se Marshall domníval. Pro Arasy byli Gomové důležitými dodavateli základních organických látek, ale měli potíže s dorozumíváním, protože nebyli telepaty jako Gomové. Ovšem díky tomu, že jejich Biosové byli zčásti vytvořeni ze stejné hmoty jako Gomové, byly umělé bytosti slabými telepaty a obstarávali proto i dorozumívání,

Díky tomu se Arasové dozvěděli, že Gomové jsou určitým způsobem inteligentní, zeje tedy budou muset považovat za potenciální nepřátele.

Proto se na Gomu neustále zdržovalo asi dvacet Biosů. Jejich starostí bylo utváření a rozšiřování podzemních stanic, ale především tam byli umístěni proto, aby hlídali Gomy. Byli to také oni, koho Nadgom přivolal na pomoc, když do podzemí pronikli lidé.

Marshall je sice zahnal na útěk, ale Arasové na Larosu se tím pádem brzy dozvěděli, že se na Gomu něco děje. Snadno jim pak došly souvislosti.

Arasové informovali shromáždění patriarchů, že Rhodanovi lidé vtrhli na G, a poslali na tuto planetu eskadru Biosů. O úspěchu akce nikdo na Larosu nepochyboval. Znali Gom a věděli, že uprchlíci nebudou na tak tvrdé podmínky připraveni. Beztak bylo takřka zázrakem, že vůbec přežili. Biosové se tam však cítili jako doma a jejich těžké zbraně měly dílo zkázy dokončit.

Jedinou potíží přitom bylo, že patriarchové požadovali aspoň jednoho živého zajatce. Chtěli ho podrobit výslechu. V tomto ohledu Biosové dostali přesné instrukce.

^ A ^

Bull se rozhodoval, jestli se mají vrátit do od vzdušňovací šachty. Ovšem na druhou stranu se nabízela možnost sebrat jeden dva cizí čluny a konečně Gomu ukázat záda.

Tato úvaha ho nakonec pohnula k rozhodnutí, aby v jeskyni setrvali co nejdéle.

Podivné chování Biosů ho v tomto rozhodnutí utvrdilo. Biosové se totiž poschovávali za balvany asi dvě stě metrů kolem jeskyně a už je nebylo vidět.

Marshall a Betty se pokusili zachytit jejich myšlenky. Ale mozek Biosů byl tak malý, že bylo těžké telepaticky ovlivňovat, pokud se nedostali až do bezprostřední blízkosti. To už bylo podstatně lehčí orientovat se podle kouře, vycházejícího za balvany, za nimiž se Biosové poschovávali. Bull podle toho usoudil, že se protivník rozhodl propálit k jeskyni podzemí štoly. Když tak přemýšlel o tom, proč to asi dělají, napadlo ho, že možná mají za úkol chytit je živé, aby je mohli odevzdat na Larosu k výslechům.

Promluvil si o tom s Marshallem a ten jeho domněnku považoval za docela věrohodnou.

„Mají nejruznější druhy zbraní,*“ konstatoval Bull. „Řekl

bych, že si s podloží poradí... Za půl hodinky se nám tady někde vynoří ze země..." A pak svým lidem rozdělil úkoly. Některé rozmístil po jeskyni. „Tako!"

„Ano, pane?"

„Dokázal byste skočit do některého z jejich člunů?"

„Jistě, pane."

Bull spokojeně přikývl.

„Dobrá, tak rychle do toho. Čluny asi nebudou prázdné. Myslím, že už nás Arasové natolik znají. Že v každém nechali aspoň jednoho Biose. Mějte v ruce zbraň, až budete teleportovat!"

„Ano, pane. Co mám s tím člunem udělat, až ho budu mít pod kontrolou?"*

„Co myslíte?" vytřeštil Bull oči. „Přileťte s nim sem, abysme konečně mohli tenhle pekelný svět opustit!" Tako se přívětivě usmál a zmizel.

Marshall naslouchal, zda se pod povrchem neblíží myšlenkové impulzy Biosů. Mezitím začínaly modré rostlinky zajíždět do země. Bull přimhouřil oči a zahleděl se k severu. „To je naše záchrana!" zvolal. „Zvedá se bouře! Všichni ustoupit o dva metry od vchodu. Pamatujte, Že každý zdejší kámen váží dvojnásobek toho, co u nás doma!"

Když ustupovali, Marshall poznamenal, že Kakuta je pryč už pět minut.

„Ksakru," vrčel Bull. „Co s ním je?"

Vytáhl kapesní vysílačku, aby se s Japoncem pokusil domluvil, ale vtom to začalo...

Bouře přišla bez dlouhých cavyků. Země se zachvěla a u vchodu do jeskyně se najednou zvedla stěná prachu a kamení, která zakryla i výhled k nebi, V helmových sluchátkách rázem vzrostl nesnesitelný rámus, až Bull musel zařvat, aby si vypnuli vnější mikrofony.

Pak přikázal zapnout svítilny, protože v jeskyni se díky bouři hodně zešeřilo. Skafandry se pokryly vrstvou zvířeného prachu.

Bull chtěl něco říct, ale vtom vykřikla Betty: „Biosové! Táhle!”

V prašném oparu, který jeskyni naplňoval, nebylo Betty skoro vůbec vidět. Bull jen velmi nezřetelně spatřil její ruku, která ukazovala směrem do vzdáleného kouta, kde se na okamžik vynořila kulatá hlava Biose. Potom zase zmizela. Ale vmžiku spatřil jeho ruku se zbraní.

Bull se rozzlobil. „Pal!” vykřikl zlostně.

A hned taky střílel. Odpovědí mu byl táhlý, kovově znějící výkřik.

„Jsou tu další! Lezou sem ze všech stran!” děsila se Betty.

Bull chtěl ustoupit a odpočinout si, ale kamkoli dopadlo světlo jeho helmové svítilny, všude naráželo na obrysy šedivých, obrovitých postav.

Bull střílel a otáčel se kolem své osy. Nevěděl, že přitom křičí jako smyslů zbavený, neslyšel ani výkřiky zasažených, a když o tom později přemýšlel, považoval za zázrak, že přitom nebyl nikdo z jeho lidí raněn a že nikoho z nich nepostřehl.

První řada Biosů padla, ale za každého padlého nastoupili do boje dva další. Prstenec se uzavíral kolem zoufalého hloučku, kterému bylo čím dál jasnější, že by je Biosové mohli utlouct pažbami svých zbraní, kdyby chtěli. Jen čistě zázrakem se to nestalo.

Bull se do poslední chvíle nevzdával. Skočil za skalní výběžek, aby se lépe kryl, a neustával v palbě.

Vtom se za ním vynořil stín.

Otočil se a spatřil dvouhlavého obra.

„Ivane!” zvolal nadšeně Bull. „Přicházíš v pravou chvíli!”

Ivan Gorašin ho snad ani neslyšel. Vstával a pohyboval se jako náměsíčný. Udělal pár kroků a strnul jako skála.

Kdesi za závěsem z prachu a kamení se zablesklo tak jasně, že záře na okamžik ozářila nitro jeskyně. Pak zazněl hrom, a vzduch zavínil. Větrný vír zvedl Bulla a jeho lidi do výšky a o pár metrů dál s nimi udeřil o zem.

Pak nastalo ticho - neproniknutelné, černé ticho. ^

A ^

První věcí, kterou Bull po dlouhém čase pocítil, byl dojem, že se mu tělo rozkládá do samých bolestivých součástí. Poté, kdy se mu vrátilo vědomí, se neodvažoval ani dýchat, jak ho každý pohyb bolel.

Otevřel oči a zjistil, že kolem vládne obvyklé šero.

Kam zmizela bouře? A Biosové?

Obrátil se na bok. Hledal rudé sluneční světlo, ale všechno, co viděl, byl jen slabý červený pruh nahoře na obloze a pod ním neproniknutelná černá stěna.

Po Biosech ani stopy.

„Marshalle? Betty...?”

V podstatě nečekal žádnou odpověď, ale sotva hlesl tato jména, čtyři různé hlasy mu odpověděly; „Tady, pane Bulle! Všechno v pořádku! Kde jste?”

Hlasy zněly silně a šťastně. „Jsem tady!”

odpověděl. „Víc nevím.”

S námahou se vzepřel a zaúpěl bolestí. Opřel se o plochý kámen a podíval se přes jeho okraj. O padesát metrů dál stál Ivan Gorašin, stále ve stejné poloze. „UŽ jdu!” zabručel Bull.

Při pohledu na Ivana si znovu uvědomil onen zázrak, který je zachránil před Biosy.

Ivan se najednou znovu vzpamatoval, vstal a okamžitě intuitivně jednal. Byl to zvláštní mutant; pomocí soustředěné vůle svých dvou hlav dokázal pouhým pohledem přivést k

^explozi jakoukoliv hmotu. Bylo to určitě jeho dílo, že se dvě stě araských Biosů rázem proměnilo v jediný společný záblesk exploze.

Bull potřeboval půl hodiny na to, aby se k Ivanovi doplazel. Oblezl balvan a ztěžka klesl k zemi. Leželi tam i všichni čtyři jeho věrní.

„Příště," zabručel Bull k Ivanovi, „se probudte o půl hodiny dřív, abyste ohňostroj odpálil v bezpečný vzdálenosti, jasný?"

Starší hlava Ivan se usmála, mladší hlava Ivanovic se zatvářila zahanbeně.

Bul! se mezitím rozhlížel.

„Co to je támhle za stěnu?" zeptal se.

Marshall chvíli otálet, ale pak řekl: „Gomové!"

Bull zalapal po dechu. „Gomové? A co tady dělají?" Ale sotva si prohlédl vysoký závěs z Gomů, došlo mu to. Bouře totiž zuřila dál. Gomové se postarali o klid, přišli, aby Bulla a jeho druhy ochránili před jejími nepříznivými vlivy! Mohlo by se klidné stát, že do jeskyně pronikne nečekaný závan a smete je někam mezi balvany!

„Nechápu!" podívil se Bull. „Proč to dělají?"

„Je to vskutku poměrně nepochopitelné," přiznal Marshall. „Když jsem se vzpamatoval, navázali se mnou kontakt. Impulzy byly neuvěřitelně zřetelné, muselo se jich spojit velké množství. Ale neřekli nic víc, než že mezi námi a bouří vytvoří bariéru a zeji udrží, dokud bouře nepomine. Pokud ode mne chcete vědět, proč to udělali, pak jste na falešné adrese."

„K čertu, tak se přece zeptejte!"

„To je právě to. Když se jich zeptám, pak mi odpovědí: Abychom vás chránili před bouří."

Bull zamyšleně přikývl.

„Divný bytosti," zabručel. „Co se vám stalo po explozi? Taky vás to smetlo?"

f)

Oslovil všechny. Přikyvovali. Betty se usmála. „Absolvo-
 vála jsem celou vzdušnou cestu, ale musela Jsem někde
 měkce přistát. Probrala jsem se těsně pod stěnou z Gomú.“
 „No, tak to jsme tedy ještě zvládli,“ povzdechl si Bulu „Mohlo to
 dopadnout mnohem hůř... Ale kde je Tako?“ j

1 ^ -*• ^

‘
|

V okamžiku, kdy Tako Kakuta teleportoval do malého kos-
 mického člunu, pochopil, že padl do léčky.

Nitro lodi bylo stejně kulaté jako sama loď. Nebyla tam okna
 ani obrazovky. Nebylo tam nic, než jen hladká podlaha, stejně
 hladké stěny, strop a lavice kolem stěn.

Uvnitř nikdo. Bullova teorie o tom, že na každé palubě zůstal
 aspoň jeden Bios, se ukázala chybná. Tako ucítil jemný pohyb
 Člunu, sotva se dotkl jeho podlahy. Došlo mu, že někdo
 zaznamenal jeho přítomnost a teď se ho snaží unést.

Dopřál si čas pro rozhodnutí. Měl dvě možnosti: opustit člun
 stejným způsobem, jakým do něj přišel, nebo zůstat a sledovat,
 kam ho unášejí.

Tu druhou možnost odhadl jako namáhavý a nebezpečný
 podnik. Člun pocházel z Larosu a byl odtamtud jistě také řízen.
 Kdo by chtěl pochybovat. Že ho nevezou zpátky na La-ros?
 Ovšem Tako byl rovněž technik, takže zvažoval, jestli by ' neměl
 najít mechanismus, umožňující dálkové ovládání člunu, vyřadit
 jej z provozu a řídit člun sám. Arasové vycházeli

z poznatků arkonidské vědy a techniky, proto se rozhodl. Že
 zůstane.

Malý paprskomet, který držel v ruce pro případ sebeobrany,
 nastavil na jehlový oheň a začal zručně odstraňovat jednotlivé
 pláty obložení stěn lodi. Jeden za druhým padaly k
 podlaze a čím hlouběji se propracovával, tím pevněji se utvrzoval
 ve víře, že se rozhodl správně.

Brzy našel přístroj i agregát, které hledal.

Začal kalkulovat s časem.

Vzdálenost z Gomu na Laros znamenala pro takovýhle člun hodinu letu. Pokud se tedy nechtěl dostat do nebezpečné blízkosti nepřátelské základny, musel jednat rychle.

Několika zručnými pohyby uvolnil dálkové ovládání tak, že už nereagovalo na vnější signály. Pak prozkoumal agregáty lodi, aby zjistil, že přestaly pracovat. Člun se nacházel ve volném pádu.

^ A ^

Bully se půl hodiny snažil o navázání spojení s Kakutou. Pak to vzdal. Marshalla mezitím napadlo, že by o Japoncově osudu mohli něco vědět Gomové, ale ti na jeho otázku neodpovídali. Zdálo se, že to musí souviset s tím, že jsou momentálně velmi zaměstnaní. Marshall zachytil řadu signálů, proti nimž jeho relativně slabé telepatické volání neobstálo.

Navíc ani nevěděl, co mají Gomové v úmyslu.

Brzy to však pochopil. Stěna se začala zmenšovat. Živly venku se uklidňovaly, Gomové opouštěli strážní stanoviště. Marshall nastavil vnějškový mikrofon na nejvyšší citlivost. Zřetelně slyšel Šum, který byl způsobován pohyby Gomů po kamení.

Za několik minut stěna zmizela.

Spatřili slunce a půlkruh araských Člunů.

„Jeden z nich si vezmeme," zavrčel Bull. „Sice to nebudou Žádný blesky, k TITANU na něm poletíme dva tři týdny, ale lepší něco než nic."

„Klidně počítejte déle," radil mu Marshall. „Musíme letět pořádnou oklikou, abychom se nedostali do rukou Skokanů-m nebo Arasům. Nemyslím, že by ty Čluny byly vyzbrojeny. Mimochodem, nic vás nenapadá?"

„Ne. Co by mělo?“

„Přistáli se čtyřiceti čluny. Teď jich je jenom devětatřicet.“
Bull je přepočítal. Marshall měl pravdu.

„Možná, že Gomové jeden sežrali,“ řekl nejistě.

„Neřekl bych,“ namítl Marshall. „Spíš si myslím. Že s jedním
z nich odletěl Kakuta.“

^ ^ ^ i
'

Několik vteřin po Gorašinově zákroku a zničení dvou set
Biosů o tom byli Arasové na Larosu informováni.

Reakce patriarchů Siptara, Vontrana a Cekzela sestávala jen
z přátelské rady Arasům: „Poslali jste jich tam málo. Pošlete
jich tisíc a uvidíme, co se stane!“

Arasové byli skeptičtější. Přestože to Skokanům nepřizná-
váli, ztráta dvou set Biosů pro ně znamenala těžkou ránu. Na
Larosu nebylo víc než sedm set těchto umělých tvorů. Teď už
o dvě stovky méně, takže Arasové radu patriarchů ani nemohli
poslechnout.

Ovšem pomlčeli o tom.

Kromě toho si uvědomovali, že mají co dělat s nepřítelem,
kterého není radno podcenit. Jejich velkovýrobná Biosů na
Larosu byla citlivým místem a proto si právě tam nechtěli dát
nic

, líbit. Mnozí Arasové Gomy podezřívali, že s cizinci táhnou za
jeden provaz, ale neměli žádné důkazy.

V této situaci se Arasové rozhodli. Že do hry vsadí dalších
čtyři sta Biosů, Kromě toho udělali něco, co dosud nikdy: ob-
rátili se na Gomy, aby se zmocnili cizinců a vydali je Biosům.
Pohrozili přitom zničením poloviny veškeré gomské substance
nukleárními bombami.

Gom neodpověděl, ale přestože Arasové neměli potvrzení o
přijetí rozkazu, byli přesvědčeni, že mu Gomové rozuměli. V
chaosu, který tím vznikl, Arasové zcela pominuli zprávu

strážního satelitu, který hlásil návrat jednoho z člunů, vyslaných na Gom. Po půlhodině letu však člun unikl z dálkového navádění a od té doby nebyl zaměřen.

^ ^ ^

Tako Kakuta vyřešil svůj nejnaléhavější problém tím nejjednodušším způsobem. Protože byl ve skafandru a protože palubní přístroje nepotřebovaly vzduch, uvolnil několik plastických desek obložení lodi a mohl tak pozorovat, kudy a kam letí. Udělal to tak šikovně, že díry v lodi ani neporušily její stabilitu.

Pak mohl zjistit, že je od Gomu tak daleko, až se tato planeta opticky scvrkla do rozměrů pomeranče. Podle toho odhadl, že ze vzdálenosti mezi Gomem a Larosem urazil dvě třetiny.

Silná gravitace Gomu však let člunu ovlivňovala. Tako si říkal, že se asi za půl hodiny zastaví a pak že se bude vracet zpátky ke Gomu. Na Laros volným pádem nikdy nedoletí.

Tako však nemínil tak dlouho čekat. Byl přesvědčen. Že se mu podaří uvést agregáty do chodu, aby je mohl řídit.

Takže se do toho pustil.

^ ^ ^

Bull a jeho lidé potřebovali pět hodin, než ke kosmickým člunům dorazili. Gomové se mezitím ztratili z dohledu a ani o sobě nedávali vědět. Stejně tak Biosové.

Když skupinka dorazila na dvě stě metrů k cíli. Bull Betty Toufryové přikázal: „Rozeber Jednu loď, Betty, podíváme se, jak vypadá uvnitř.“

Betty ležela na zemi. Uplynulo několik minut, aniž by se něco stalo.

I

Nato se nejbližší člun rozkomíhal, z boku se uvolnila první krycí deska a pak další.

„Jen tak dál!“ zvolal Bull.

Betty se nedala vyrušovat. Stěna Člunu se pod neuvěřitelnou silou jejích telekinetických příkazů rozpadávala jako domek z karet...

. Když se objevilo nitro člunu, bylo prázdné.

Bull si povzdechl: „Takže to jsme si mohli ušetřit, Ted’ z toho nic nemáme. Musíme se plazit k dalšímu člunu...”

^ ^ ^

Gomové zachytili araský rozkaz velmi zřetelně. Okamžitě pochopili, co znamená. Věděli, jaké technické prostředky mají Arasové k dispozici, chápali, že kdyby neuposlechli, byl by osud Gomů zpečetěn. Proto vyslali shromažďovací signál. Dostávali odpovědi ze všech stran, a když dorazili na místo, už tam čekaly statisíce Gomů. Platilo totiž pravidlo, že při spojování rozhoduje vždy to sdružení Gomů, které je největší. V tomto případě muselo zůstat největším shromáždění, kře- ; re zachytilo rozkaz Arasů.

Proto trvalo více než dvacet hodin, než se utvořil Supergom, schopný takové akce, o jakou Arasům šlo. Bylo to největší a nejsilnější spojení Gomů v historii, a to už něco znamenalo,

protože kolektivní vědomí Gomů si toho pamatovalo víc než všechny archivy.

Spojila se asi miliarda Gomů. Pokrývali plochu zhruba jednoho tisíce Čtverečních kilometrů. Jakmile se pohnuli, země duněla.

^ A ^

Bullova skupinka neurazila ani polovinu trasy k dalšímu Člunu a Bull už nařídil přestávku na odpočinek, protože byli pří-

lis vyčerpání. Zůstali ležet na místě, kam se doplazili, a vmžiku usnuli.

Probudili se za pět hodin. Marshall zvedl hlavu a zamumlal: „Panebože, co se to děje?“

Bull se ohlédl, ale nic zvláštního neobjevil. Spal tvrdě a teď se cítil jako znovuzrozený.

Za chvíli se probudila i Betty. Sotva se probudila, vykřikla, opřela se o loket a vyvalila oči.

„Co... co se děje?“

Bull se obrátil na Marshalla.

„K Čertu, o čem to mluví?“

Marshall zavrtěl hlavou a zahleděl se k šedivému nebi. „Mluví o čertech," zamumlal. „O Gomech, o strašlivém množství Gomů. Pokud existuje nějaký telepatický éter, pak asi každou chvíli praskne pod silou gomských myšlenek.“

„A nač myslí?“ zeptal se Bull.

Marshall bezradně pokrčil rameny.

„Přece víte, že jim neporozumím, pokud to pro mě extra nezformuluji.“

Bull mávl rukou. „Ale co, nač si dělat starosti? Gomové nás zachránili před bouří. Pro mě za mě ať se jich tu shromáždí třeba miliony.“

„Myslíte?“ zeptal se Marshall. „Kdo vám řekl, že smýšlejí stejně jako při bouři?“

Bull už měl na jazyku posměšnou poznámku, ale spolkl ji. Možná měl Marshall pravdu.

„Tak dobře," zafuněl. „To znamená, že bysme si měli k dalšímu člunu pospíšet. Jestli si to Gomové rozmysleli, aspoň jim ukážeme dloubej nos.“

Marshall okamžitě souhlasil. Neklid v telepatickém éteru se zdál být opravdu značný. Plazili se dál a tentokrát se pohybovali podstatně rychleji, než předtím. Talířovitý Člun se blížil.

Během pochodu se Marshall čas od Času zastavil, aby na-

slouchal. Naznačoval Bullovi, že telepatický neklid neustále narůstá. „Rád bych věděl, co mají za luhem. Jejich moc.“ |

Dvě hodiny poté, kdy vyrazili, byli u Člunu. Bull neztrácel čas pátráním po tom, co se ukrývá uvnitř, a hned se pustil do hledání otevíracího mechanismu vchodu. Podařilo se mu to a za pomoci telekinetů se také podařilo přenést jejich unavená těla dovnitř.

„Mám strach,“ přiznal Marshall. „Jestli po nás jdou, tak to přijde jako potopa. Nemáme proti nim žádnou obranu.“ Bull to věděl. Chvilí si myslel, že by je Gorasin mohl ubránit, ale jestli se Gomové spojili v tak neuvěřitelnou sílu, možná by to ani Ivan nedokázal. A i kdyby se mu podařilo vyvolat tak silnou explozi, která by Gomy zničila, výbuch by určitě zahubil i jeho a ostatní pozemšťany, možná dokonce celou planetu.

Takže Ivan ne. Jako malá naděje jim zůstaly ruční paprskomety a člun, do kterého se pracovali. Ale sotva pronikli do jeho nitra, Šokovala je prázdnota stěn. Vypadalo to tam stejně jako v Kakutově člunu.

Bull byl první, kdo sebral odvalu a dosel ke stejným závěrům jako Kakuta.

„Musí tu někde být agregáty,“ zavrčel. „Pravděpodobně jsou dálkově řízené, ale snad bysme je mohli upravit ke švy potřebě! Hlavy vzhůru! Rychle! Podíváme se za stěny! Hejhejte se, ksakru, nebo se snad zůstanete takhle válet navěky?“

^ A ^

Strážní satelit Arasů nad Larosem zaznamenal. Že se po dvacetihodinové přestávce na palubu jednoho ze Člunů opět někdo vrátil. Tentokrát však satelit nezahájil start a neřídil odlet Člunu, nýbrž požádal centrálu o instrukce, a ta mu nařídila, aby Člun nechal tam, kde je.

V hodinách vzrušení před velkým rozhodnutím se nikdo nemínil starat o nějaký směšný člun, ani o pár Biosů, kteří možná přežili boj na Gomu.

Na rozdíl od velmi zneklidněných Arasů byli Skokani na La" rosu bezstarostní. Tak bezstarostní, že i zbytek flotily patriarchy Cekszela, který tu ještě zůstal, dostal rozkaz k odletu.

Arasům přišel odlet Skokanů vhod. Pomoc od nich stejně nečekali, a bylo každopádně lepší, když se nedozvěděli o jejich dilematu, vyvolaném skupinkou cizích vetřelců. Arasové hodlali při jednáních se Skokany nadále vystupovat z rovnocenných pozic. Nebylo by pro ně dobré, kdyby se Skokani o problémech na Gomu dozvěděli.

^ A ^

Na TITANU znamenal odlet zbytku flotily první změnu po nudných dnech dlouhého čekání, Perry Rhodan byl nejdříve skeptický. Domníval se, že na Laros přiletí namísto odlétající flotily jiná, ale když odezněly strukturální otřesy, bylo mu jasné, že shromáždění patriarchů skončilo a že nastal Čas postarat se o trosečníky na Gomu.

Nebylo pochyb o tom, že TITAN by mohl být zaměřen, až se bude ke Gomu přibližovat, protože ochrana antiradarových polí nebyla stoprocentní.

Ale z araských strážních lodí, které se pohybovaly vesmírem, Rhodan strach neměl.

^ A ^

Pracovali deset hodin bez přestávky, od svého cíle však byli ještě dvakrát tak daleko. Nebylo jim nic platné, že jich je pět, protože u agregátů mohl být vždycky jenom jeden. Marshall se čas od času soustředil a vystrčil své telepatické

růžky, aby zjistil, co se děje kolem, ale pokaždé zjistil totéž -že se počet Gomů zvětšil a že se o něco přiblížili.

Prvním úspěchem jejich montérské práce bylo obnažení signalizace, která sloužila dálkovému navádění lodi. Marshalla přitom napadlo, že by tím přístrojem možná dokázali vysílat. Chtěl si o tom promluvit s Bullem, který právě vylezl ze stěny člunu a lehl si na podlahu, aby si odpočinul.

Ale než mohl otevřít ústa, zasáhla ho nemilosrdná cizí myšlenka tak silně, až mu to málem rozpoltilo lebku. Zaúpěl a padl k zemi.

Betty se nevedlo jinak, ale měla větší kapacitu než Marshall, takže pocítila jen přiměřenou bolest a přijala telepatickou zprávu, která ji zasáhla.

Bull zpozorněl. Doplazil se k Marshallovi a pomohl mu na nohy.

„Gomové!“ zasténal Marshall. „Říkají, že na nás teď zaútočí.“

Bull přimhouřil oči.

„Zaútočí? Proč? Když nás uchránili před bouří?“

Marshall jen přikývl.

„Je to tak, pane Bulle,“ oznamovala Betty rozechvělým hlasem.

„Tohle říkají.“

„No fajn,“ odpověděl Bull, už mnohem klidněji. „Takže je hezky uvítáme. Pohonný agregáty už do čajku nedáme, tak se budeme muset bránit!“

„Máme přece vysílačku!“ křičel Marshall. „Můžeme dát zprávu na TITAN!“

„Pro mě za mě to odešlete,“ zabručel skepticky Bull. „Bude trvat dvacet hodin, než tahle zpráva doletí až k TITANU...“ Marshall se hned pustil do práce:

NA GOMŮ V NEBEZPEČÍ ŽIVOTA! SEVERNÍ POLOKOULE!
JEN NĚKOLIK KILOMETRŮ OD PŘEDĚLU DNE A NOCI! BULL.

Odeslal to třikrát. Když vysílal počtvrté, od vstupu se ozval vylekaný výkřik. Bull stál vedle vchodu: „Nejsou to jen Gomové! Za nimi sem jde celá armáda Biosů. Jdeme na ně - do zbraně!"

^ A ^

Tako Kakuta si nevzpomínal, kdy naposledy pracoval tak dlouho bez přestávky, i když měl oproti Bullovi tu výhodu, že na jeho ukořistěném člunu vládla umělá gravitace jako na Larosu, protože za jiných okolností by ke svému cíli nikdy nedospěl. Teď už ale byl tak daleko, že mohl řídit pohonné agregáty lodi a přitom ještě obsluhovat oba dezintegrátory.

Člun se mezitím povážlivě přiblížil ke Gomu. Díky mocné gravitaci dosáhl rychlosti pěti kilometrů za vteřinu.

Tako ji ještě zvýšil a připravil se ke vstupu do atmosféry planety.

^ A ^

Jako jezdci na do běla rozzářených proudech Částic sklouzávaly talířovité čluny z šedivého nebe a dosedaly v blízkosti místa, kde byla zničena první armáda Biosů.

Pokud měl Bull dosud nějaké pochyby o tom, zda Gomové dospěli k rozhodnutí bojovat společně s Arasy, pak je právě ztratil. Biosové přistáli tak, aby společně s Gomy vzali oběti do svého středu.

Bylo to stejné jako při prvním útoku, jen s tím rozdílem, že tentokrát byl Biosů dvojnásobek, a nezdálo se, že by přiletěli pro zábavu.

Sotva dosedli, zaduněla země a Gomové se pohnuli. Zdálo se, jako by se planeta zachvěla. Bull dal v duchu Marshallovi za pravdu. Gomů bylo skutečně bezpočet.

Kvůli Biosům si Bull hlavu nelámá. Tentokrát byl Ivan Gorašin vzhůru. Bull ho přivolal ke vstupu na loď a ukázal mu řadu mašínujících potvor. Obě mutantovy hlavy se zatvářily bojovně a za chvíli se na pravém křídle jednotky Biosů zableskla exploze.

Uprostřed ní zahynula Čtvrtina nových Biosů. Ivan Gorašin si chtěl vzít na paškál střed kolony, když Ras Čubaj vykřikl: „Gomové se blíží! Vidím je!”

Bull se otočil k Betty: „Bude tu pěkně horko, děvče. Radši když zůstaneš ve člunu.”

Dívka však hrdě pohodila hlavou: „Horko snáším docela dobře, a nechci, aby se o mně říkalo, že jsem zbabělá.”

Než mohl Bull něco odvětit, minula ho a vylezla nahoru na člun k ostatním. Bullovi nezbylo než ji následovat.

Ještě než vylezl docela nahoru, Ivan Gorašin zničil dalších padesát Biosů.

Z výšky bylo vidět, že se Gomové přibližují rychlostí přibližně dvaceti kilometrů v hodině. Pohybovali se tedy pomaleji než před bouří. Bull o tom přemýšlel. Zbývalo jim sotva deset minut,

„Podívejte,” řekl Marshallovi, „vaše zpráva právě urazila setinu cesty. Myslíte, že vydržíme, než dorazí?”

Ale hned nato přikázal: „Až budou kilometr od nás, začněte střílet!”

' ^ A ^

Když Marshall odeslal své volání, TITAN už byl dávno na cestě. Loď se blížila tak rychle, že Marshallovo volání o pomoc nepotřebovalo ani půldruhé minuty, než bylo zachyceno. Zprvu mu nikdo nevěnoval pozornost. Bylo tak krátké a stručné, že je přístroje nejdříve vyhodnotily jako vesmírný šum. Pak si někdo dal tu práci a zjistil, oč jde.

Jakmile dostal Perry Rhodan zprávu, okamžitě zvýšil rychlost lodi. Nepochyboval o tom, že bude těžké najít hlouček lidí při okraji 160 000 kilometrů dlouhého rozhraní dne a noci.

^ ^ ^

„Střílejte, lidi, střílejte!“ ječel Bull.

Mířili na Supergoma a už ze vzdálenosti jednoho kilometru se jejich paprsky zažíraly do gomské masy. Bránily centru v postupu a způsobily, že se obě boční křídla Supergoma roztahovala a začínala vytvářet půlkruh.

Bull si chvilku pohrával s myšlenkou, že by k některému z křídel vyslal teleportera Rase Čubaje, ale pak si uvědomil, že kdyby Ras omylem přistál uprostřed té hrozné hmoty, mohlo by být rázem po něm.

Ivan Gorašin se mezitím staral o Biosy. Už jich zbylo naživu posledních padesát, ale roztáhli se do rojnice, takže když nechal explodovat jednoho, nevybuchl už žádný další. Hromadný hon se změnil na lov jednotlivců a zbývající Biosové se kupředu sunuli rychleji, než bylo Bullovi milé. „Rychleji, rychleji, vy dva!“ vyjel na dvouhlavého mutanta. „Přece jim nedovolíme se sem dostat!“

Ivan nahlas zaúpěl.

„Rychleji to nejde, pane Bulle, věřte.“

Bull věděl, že mu nelže. Obrátil se a zamračeně pozoroval roztaženou linii Biosů. Chtěl Ivana upozornit na jednoho, který se odvážil dopředu víc než ostatní, ale v té chvíli popadla umělého bojovníka neznámá síla, zvedla ho do značné výšky a pak ho pustila, aby se zřítíl a zůstal ležet bez hnutí.

„Ivane...?“

„Ano, pane, to je...“

Ze země se zvedl druhý Bios. Rychle vystoupal do výšky a také spadl dolů. Ani on dopad nepřežil.

Bull nevěděl, na čem Je. Ohlédl se na Betty, ale ta svírala paprskomet a kropila čelo formace Gomů. Neměla Čas na telekinetické kousky.

Kdo ale...?

V té chvíli odhodilo asi dvacet Biosů zbraně. Otočili se a masírovali zpátky ke svým členům. Bull pochopil.

„Išibaši! Sengu! Jokido.' Hlaste se!" Marshall se překvapeně otočil, ale Bull ho okřikl: „Střílejte! Nepřestávejte!"

Odněkud přicházel do sluchátek slabý zvuk. Bylo slyšet jenom útržky slov: „...Jsme jako rozlámaní... Jdeme..." Krátce nato se za plochým balvanem vynořily tři temné body a pomalu se blížily k talířovitému člunu. Byly v lom šeru sotva vidět.

Bull měl na jazyku tisíce otázek, ale rychle se otočil a věnoval se dalšímu ničení nepřítele.

Tři Japonci potřebovali půl hodiny, než se k nim dostali. Už jen ztěžka našli sílu vylézt za nimi na loď. Tváře měli propadlé a Išibašiho hlas zněl zasláble, když chtěl podat hlášení.

Bull mávl rukou.

„Dobrá, dobrá, nemáme čas nadlouho řeči! Pomozte mi proti Gomům! Jestli Sengu ještě může, ať pomůže Ivanovi s Bio-sama! No tak! Rychle do práce, lidi!"

Při pomyšlení, že by se Japonci mohli znovu dostat do zajetí Gomů, sotva z něj vyvázli, a že by pak mohli snad i zemřít, ho naplnila zloba.

^ A ^

Tako se blížil nízko u země. Těsně před dopadem se mu podařilo vyrovnat a teď klouzal nad Gomem, Díky náhodě a hlavně díky jeho technickým znalostem se mu podařilo plout nad krajinou, kde právě probíhala úporná bitva.

Měl o dění pod sebou dobrý přehled. Viděl, že Bull a jeho lidé jsou v nebezpečí, opsal, proto s člunem zatačku a vracel se v ještě menší výšce.

Pak vlezl do zbrojní šachty a spoléhal na autopilota. Zadal cílové automatické dezintegrátoru potřebné údaje a počkal, až se loď přiblíží k místu bojů.

Reginald Bull jeho loď uviděl, ale považoval ji za jeden z mnoha člunů s Biosy na palubě. Proto jí nevěnoval další pozornost. Každý výstřel proti Gomům, který by mohl promeškat, mohl být možná osudným.

Betty byla první, kdo přestal střílet. Zahleděla se upřeně na člun. Bull se na ni podíval a chtěl něco říct, když náhle z Člunu nad jejich hlavami vyšlehly dva silné dezintegrátorové paprsky, zasáhly zadní část Supergoma a vypálily do něj obrovské díry.

„To je Tako!“ vykřikl Bull a hlas mu přitom přeskočil.

Přestali střílet a zadívali se nahoru. Tako Kakuta svou palbou patrně sledoval určitý záměr. Zelené paprsky dezintegrátoru kroužily nad Supergomem, a než uplynulo deset vteřin, vyřízly z celé bytosti téměř přesně kruhovou část. Marshall cítil zmátek, který Gomy zachvacoval. Čekal, že uvidí, jak se rozdělené Části rychle spojí, ale to se nestalo. Takové dezintegrátory pracovaly bez ustání a rozřezávaly rozlehlou plochu Goma na kousíčky. —

^ A ^

Tako si teprve v poslední chvíli uvědomil. Že člun začíná ztrácet stabilitu. Vylezl co nejrychleji ze zbrojní šachty, hnal se k motorům a sledoval, jak se člun v ostrém úhlu řítí k zemi.

Ještě se mu podařilo zabránit nejhoršímu, ale vytáhnout loď zpátky nahoru už nebylo možné.

Opsal úzkou zatačku, čímž ztratil další výsku. Viděl, jak se k němu blíží kamenitá země, zbrzdil let, jak nejvíce mohl, pak zavřel oči a všechno ostatní už přenechal Pánu-bohu.

Uslyšel zvuky tvrdého, prudkého nárazu, trhání a drhnutí kovu, spatřil oblaka zvířeného prachu a cítil, jak to s ním začloumalo.

Pak bylo najednou po všem. Ani přitom neztratil vědomí, ale silná gravitace Gomu ho na okamžik téměř znehybnila. Vylezl ven. Teprve teď si všiml, jak je vzduch naplněn zvuky -bylo jich tolik, že neměl šanci porozumět svým druhům, kdyby ho zavolali.

Mocný oblak prachu, který vyvolalo násilné přistání jeho člunu, už klesl k zemi. Tako spatřil Bullův Člun ve vzdálenosti asi dvou kilometrů.

Pak se za ním zablesklo. Lekl se a schoval se do stínu velkého balvanu. Nemohl vědět, že Ivan Gorašin právě zneškodnil svého tříštěno sedmaosmdesátého Biose.

^ A ^

Díky Takové zázkroku ztrácely Supergomovy akce účinek. Rozčleněné Části už nepomýšlely na nové spojení se zbytkem. Táhly krajem a plazily se k nepřátelskému člunu, ale ubývalo jich. Vzpomínka na ultimátum Arasů se v nich díky rozkouskování rozplývala.

Z Člunu pozorovali Takovo zřícení. Bull si oddechl, když viděl Japonce, jak nezraněn vystupuje z vraku. Pozoroval ho i při tom, když se ukryl před explozí. Chtěl na něj zavolat, ale v té chvíli ho Marshall popadl za paži a ukázal napravo. „Támhle! Gomové!“ vykřikl.

Bull je viděl. Část Supergoma si Kakuty všimla a plížila se k němu, aby zaútočila. Byl to kus, skládající se nejméně z pěti

tisíc Gomů, a jistě byt dostatečně silný, aby Taká dokázal přemoci.

„Tako!“ vykřikl Bull. „Dávejte pozor! Gomové“

Tako ve sluchátkách uslyšel varovný výkřik. Zpola se napřímil a rozhlédl se. Ze své žabí perspektivy viděl jenom temnou linii asi sto metrů před sebou. Plížil se pryč, přestože věděl, že Gomové budou rychlejší.

Ve sluchátkách slyšel výkřiky a volání, ale nedbal jich. Teprve když se na něj Marshall obořil, ať okamžitě vyleze na nejbližší balvan, uposlechl.

„Ne! Na ten ne! Na ten vedle!“ křičel Marshall. Tako se na nic neptal a z posledních sil se vyškrábal na určený zvrásnělý výčnělek.

Musel.

K teleportačnímu skoku mu scházel čas na potřebnou koncentraci.

^ _*_ ^

„Proč zrovna tam?“ chtěl vědět překvapený Bull. „Myslíte si, že na něj Gomové nevylezou?“

Marshall přikývl.

„Nedostanou se nahoru.“

„Jak to víte?“

„Vzpomínáte na ty skalní schody? Nebo na šachtu? Gomové se před nimi zastavili. Myslím, že to jsou svým způsobem dvoudimenzionální bytosti. Vnímají jenom to, co je na úrovni jejich těla. Samozřejmě, že to není doslova tak, ale myslím, že je to vystihuje. Pokud narazí na něco, co je přímo v kolmici k jejich tělu, jsou bezradní a nevidí to. Podívejte se támhle! Tako se jim ztratil!“

Pět tisíc Gomů obkroužilo skálu. Chvilí tam setrvali, pak se spojili a opustili ji.

„Ale...“ zamumlal překvapeně Bull.

„Vím, nač myslíte," usmál se Marshall. „Když se spojí do velkých celků, jsou schopni vnímat i třetí dimenzi. Třeba když nám vytvořili tu stěnu před bouří... Takže podle našich posledních poznatků leží hranice třídimenzionálního vidění někde ve spojení mezi padesáti a sto tisíci Gomy."

Bull se na něj obdivně zahleděl.

„To je fantastický zjištění!"¹ vyhrkl.

Ale Marshall jeho pochvalu ani nevychutnal, protože najednou strnul a sklonil hlavu- Bull se ho až lekl: „Co se to zase děje?"

Betty Toufryová zajásala: „To je Cucky! TITAN je nablízku! Cucky vyzývá Gomy, aby se stáhli!"

^ A ^

Nikdo si nevšiml rudého míče, který se zvolna sunul po obzoru. Ale Cucky pak pomocí zesilovače vyslal telepatickou zprávu pro Gomy, aby se během následující hodiny stáhli od obklíčených mužů tak daleko, aby tu křižník TITAN mohl přistát a vzít své lidi na palubu. Dal přitom Gomům jasně na srozuměnou, že je okamžitě zničí, pokud jeho varování neposlechnou.

Tuto zprávu zachytili i telepati Marshall a Toufryová. Zanedlouho všichni Bullovi lidé s nadšením sledovali, jak velký rudý míč klesá z oblohy dolů k nim.

Reakce obrovského Supergoma byla zvláštní.

Nejenom, že se ani nepokusil TITAN nějak ovlivnit, ale také okamžitě uposlechl. Půl hodiny po vysílání mohl křižník pohodlně přistát.

Bull a Jeho lidé byli neprodleně dopraveni na palubu a Perry Rhodan každému osobně potřásl pravicí.

TITAN se pak okamžitě zvedl.

Bullova jednotka však ještě neměla klid. Musela vyprávět

o všem, co zažila. Zvláštní přitom bylo, že si Japonci o svém podzemním zajetí vůbec nic nepamatovali, nicméně na jejich skafandrech zůstaly jasné stopy po tom, jak se je Gomové snažili do sebe vstřebat. Nevěděli ani o své záchraně, ale Marshall usoudil, že se probudili ze sugestivního spánku hned poté, kdy všichni Gomové opustili podzemí, aby se spojili v Supergoma. Sengu pak snadno našel cestu ven, protože viděl pevnou hmotou.

O Gomech však nic přesného nevěděli. Jen samé domněnky.

^^ ->

O hodinu později se TITAN zjevil nad měsícem Laros. Cestou proletěl řetězem araských strážních lodí a zničil několik automatických zbraňových satelitů. Jeden z nich proti nim použil arkonskou bombu, která paradoxně neznamenal zničení TITANU, ale pozvolnou záhubu Larosu.

Atomový požár, který se snášel nad Larosem, byl pomalý, ale neuhasitelný. Arasové budou potřebovat celý týden, než si existenci bomby vůbec uvědomí, a pak Jim zbydou ještě tři měsíce na opuštění Larosu. Po třech měsících tam už nezůstane žádný život.

To znamenalo konec araské základny v soustavě Gonom,

^ x ^

TITAN přidal. Perry hodlal najít nějaké lodě Skokanů, ale na žádné nenarazili.

Bull a jeho přátelé se oddali padesátihodinovému zdravotnímu spánku. Teprve pak byli probuzeni.

„Vyspat ses do růžova, tlouštíku?“ škádlil Bulla Rhodan, když přítel dorazil do velínu.

„Jde to," zabručel Bull. „Na Gomu jsem si už myslel, že něco takovýho jako spánek snad ani neexistuje."

Rhodan přikývl.

„Dobrá. Jsem rád, že jsi v pořádku. Mimochodem -jsi si jistý, že si Skokani nevšimli přeprogramování souřadnic Země v Tophtorově palubním počítači?"

Bull sraštil čelo.

„Jsem si jistý," odpověděl. „Proč?"

„Protože," odvětil Rhodan vážně, aniž by se přitom na Bulla podíval, „Talamon mi před několika hodinami odvysílal zprávu, ve které se říká, že patriarchové schválili hromadný útok proti Zemi a její definitivní zničení.

Pokud však za Zemi považují planetu, jejíž souřadnice jsi uložil do paměti Tophtorova počítače místo souřadnic Země, pak je všechno v pořádku, protože je nikdo jiný neměl. Jenom Tophtor. Vracíme se domů... a hezky rychle.*

Bullova tvář se náhle rozjasnila. Vrásky z Čela mu zmizely, oči se rozšířily a ústa se nadšeně rozevřela. „Perry! Letíme k Zemi! Vis ty vůbec ještě, jak vysoká je Empire State Building, a jak zelená je tráva u jezera Gošun...?"